

A romantic silhouette of a couple kissing at sunset. The sky is a warm orange and yellow, with a large, glowing heart shape in the upper left. A small bird is flying in the distance. The couple is in the foreground, their forms dark against the bright background. The woman has her hair in a ponytail. The man is leaning in to kiss her. The overall mood is intimate and affectionate.

μυθιστόρημα

ακολούθα την καρδιά σου

Τάσος Βίσκος

Εκδόσεις *Nova Atlantis* - Ιανουάριος 2014

Αριθμός έκδοσης 12

© του συγγραφέα

Επιτρέπεται η χρήση μέρους η όλου του κειμένου με προϋπόθεση την αναφορά της πηγής, του ονόματος του συγγραφέα και της έκδοσης.

Στην Έλσα,

Α ρ χ ι κ ά...

Αρχικά, να ξεκαθαρίσω κάτι. Αυτό το βιβλίο, γράφτηκε ύστερα από την ειδική παρότρυνση των φίλων μου. Δεν είχα σκοπό να γράψω την παρακάτω ιστορία, ποτέ στη ζωή μου. Παρόλο που το θέμα, μάστιζε πάντα το μυαλό μου.

Είναι μια έντονη ιστορία, την οποία άρχιζα να την ζω από την ηλικία των δεκαεπτά μου χρόνων. Φυσικά, δεν είναι ιδιαίτερα αστεία, μα ούτε και πολύ λυπητερή. Είναι μια ιστορία που... τρώγεται!

Έχει αρκετή ίντριγκα και αρκετό ερωτισμό.

Αφηγούμαι τον έρωτα μου για μια κοπέλα. Για μια κοπέλα, που έχει αποβεί μοιραία για τη ζωή μου, μέχρι και σήμερα που έχω φτάσει αισίως στα τριάντα μου χρόνια.

Τ Ο Ε Ν Α Ρ Κ Τ Η Ρ Ι Ο Λ ά κ τ ι σ μ α

Πρώτα απ' όλα, να συστηθώ. Είμαι ο Νίκος Ζαφειρίου. Είμαι ο βασικός πρωταγωνιστής του βιβλίου, μαζί με τους δύο κολλητούς μου, τον Πέτρο Βρετόπουλο και τον Γιώργο Χατζή, αλλά κι εκείνη.

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Ήταν Παρασκευή. Ηλιόλουστη ημέρα. Η ημέρα, που όλα τα παιδιά, γυρνάνε στο σχολείο.

Δεν ήμασταν ιδιαίτερα χαρούμενη, μα ήμασταν καλά. Περιμέναμε όλοι τον καθιερωμένο αγιασμό. Άλλοι γελούσαν, άλλοι απλά κοιτούσαν το απέραντο.

Εμείς ανήκαμε στην πρώτη κατηγορία, ευτυχώς! Λέγαμε διάφορα αστεία και ξεκαρδιζόμασταν από τα γέλια. Μιλούσαμε και με άλλους συμμαθητές μας. Αναλύαμε την επερχόμενη χρονιά. Συμφωνήσαμε όλοι σε κάτι: η φετινή χρονιά, είναι πολύ

δύσκολη. Θέλει πολύ διάβασμα, εάν θα θέλαμε να περάσουμε σε κάποια σχολή της προκοπής.

Καθώς λέγαμε όλα αυτά, ένας άλλος συμμαθητής μου, ερχόταν προς το μέρος μας. Το όνομά του: Θανάσης.

Ήταν καλό παιδί και πολύ καλός μαθητής. Καθώς εμείς συνεχίζαμε τη κουβέντα μας, εκείνος όλο και πλησίαζε. Δεν ήταν μόνος. Μια γυναικεία μορφή, ήταν δίπλα του. Μια κοπέλα... ξανθιά.

Όσο πλησίαζαν, μπορούσα να διακρίνω ακόμη καλύτερα την ξανθιά κοπέλα. Είχε έναν κότσο πολύ ψηλά στο κεφάλι της. Κοιτούσε διστακτικά προς το μέρος μας και βημάτιζε αργά. Νωχελικά.

Δίπλα της ο Θανάσης, έδειχνε συνηθισμένος σε όλες αυτές τις γνωστές συναντήσεις μεταξύ μαθητών.

Ήμασταν γνωστές φιγούρες για εκείνον, μα όχι και για την κοπελιά δίπλα του.

Δώσαμε τα χέρια μαζί του. Χαιρετηθήκαμε εγκάρδια. Σκάσαμε όλοι ένα γνώριμο χαμόγελο ικανοποίησης.

Ο Θανάσης, μας σύστησε την κοπέλα δίπλα του. «Παιδιά να σας συστήσω την Αποστολία».

Χαιρετηθήκαμε και μαζί της, δίνοντας της ο ένας μετά τον άλλον το χέρι του, για την πασίγνωστη χαιρετούρα.

Εγώ, κάθισα να την κοιτάω μέσα στα μάτια. Μου είχε αρέσει. Ήταν πολύ ωραίο κορίτσι. Είχε όμορφα στρογγυλά χαρακτηριστικά σε όλο της το σώμα.

Είπαμε μερικές βλακείες και με τον Θανάση. Ύστερα εκείνος, είπε: «Παιδιά, μας συγχωρείτε για λίγο, πάμε να κάνουμε καμιά βόλτα και στο υπόλοιπο σχολείο».

Μας χαιρέτησαν κι έφυγαν. Καθώς απομακρύνονταν, όλοι κοιτούσαν τον ολοστρόγγυλο ποπό της Αποστολίας. Τον σχολίαζαν.

Ήταν πράγματι εντυπωσιακός!

Λίγο αργότερα στον αγιασμό, συνέχιζα να την κοιτάω. Δεν μπορούσα να ξεκολλήσω τα μάτια μου από πάνω της. Κοιτούσα την θεϊκή ομορφιά της κι αισθανόμουν ευτυχισμένος. Δεν είχε καταλάβει κανείς πως έχω καρφώσει το

βλέμμα μου στην... καινούργια! Όλοι κοιτούσαν αλλού και σχολίαζαν το ντύσιμο των καθηγητών και τις γκριμάτσες του διευθυντή.

Ο αγιασμός είχε τελειώσει. Είχαμε οδηγηθεί όλοι στις καινούργιες μας τάξεις. Καθίσαμε στα θρανία και περιμέναμε κάποιον καθηγητή να έρθει και να μας πει που θα πάμε να πάρουμε τα νέα μας βιβλία.

Είχα καθίσει με τον Γιώργο, σε ένα θρανίο, ακριβώς στη μέση της αίθουσας. Να σας πω πως ο Πέτρος, βρισκόταν στο διπλανό τμήμα, εξαιτίας του επιθέτου του.

Και πάλι την κοιτούσα. Την κοιτούσα επίμονα. Χαμογελούσε με αυτά που της έλεγε ο Θανάσης, ο οποίος είχε καθίσει δίπλα της.

«Λες να έχουν σχέση;», ρώτησα δήθεν αδιάφορος τον Γιώργο δίπλα μου.

«Δεν νομίζω», απάντησε εκείνος αρκετά γρήγορα.

Ξαναγύρισα να την κοιτάξω. Με κοίταξε κι εκείνη. Κοιταζόμασταν για αρκετά δεύτερα.

Της χαμογέλασα. Μου ανταπέδωσε το χαμόγελο. Άνοιξε διάπλατα το στόμα της, αφήνοντας να εμφανιστούν τα ολόλευκα δόντια της.

Ξαναγύρισε στην κουβέντα της με τον Θανάση. Τα δικά μου πόδια, όμως, είχαν κοπεί. Ένοιωθα... ένοιωθα ένα παράξενο συναίσθημα. Ένοιωθα έρωτα! Ναι, έρωτα! Έρωτα κεραυνοβόλο! Έρωτα με την πρώτη ματιά!

Θάλασσες

Οι μέρες προχωρούσαν κι εγώ, αισθανόμουν όλο και πιο τσιμπημένος μαζί της. Νόμιζα πως την έβλεπα παντού. Στο δρόμο, στο σπίτι, στον ύπνο μου. Παρακαλούσα να την δω και να της πω ένα στιγμιαίο Γεια. Έτσι, για να νιώσω πως κάτι έκανα.

Δεν ήθελα να της την πέσω. Γνώριζα πως θα με απόρριπτε. Ήταν καλή κοπέλα, κοινωνική, μα σίγουρα δεν ήμουν ο τύπος που έψαχνε.

Οπότε, συνέχιζα το οφθαλμολογτρο. Τη χάζευα όταν έπαιζε βόλεϊ, όταν γελούσε, όταν σηκωνόταν στον πίνακα να λύσει άσκηση.

Ήταν εξαιρετικός χαρακτήρας. Ήταν λίγες ημέρες στο σχολείο μας και είχε καταφέρει να πιάσει φιλία με όλους. Έπαιζε ποδόσφαιρο μαζί μας, έλεγε τραγούδια κι εμείς χορεύαμε.

Πολλά από τα αγόρια της τάξης τής την έφεφταν επιδεικτικά. Δεν της άρεζε.

Το καταλάβαινα. Καταλάβαινα όλα της τα συναισθήματα. Καταλάβαινα, πότε είναι λυπημένη, πότε είναι χαρούμενη. Πότε είναι αγχωμένη, πότε βιάζεται.

Για παράδειγμα, πριν από λίγες ημέρες, ένας συμμαθητής μου, ο Σωτήρης, την προσέβαλε μπροστά σε όλη την τάξη, λέγοντας την Χοντροκομμένη.

Εννοούσε τα χαρακτηριστικά του προσώπου της. Εγώ, φυσικά και διαφωνώ, μα δεν μίλησα, κάθισα να παρακολουθήσω την εξέλιξη της συζήτησης.

Εκείνη, λοιπόν, γέλασε αγνά κι έσκυψε το κεφάλι μέσα στο τετράδιο που είχε μπροστά της. Πήρε το στυλό κι άρχισε να ζωγραφίζει.

Έτσι, ήταν για το υπόλοιπο της ημέρας. Την έβλεπα που βαριανάσαινε. Ίσως και να ήθελε να κλάψει.

Τότε, είχα πάρει την απόφασή μου. Ήμουν έτοιμος να πάω να την βοηθήσω σε ότι χρειαστεί.

Πήρα βαθιά ανάσα κι άρχισα να πηγαίνω κοντά της.

Ξάφνου, σαν από μηχανής Θεός, ο Θανάσης εμφανίστηκε μπροστά μου,

κλέβοντας τις ατάκες που ήμουν έτοιμος να της πω.

«Τι έχεις;» τη ρώτησε γιομάτος απορία.

Εγώ σάστισα. Αν ήταν δυνατόν! Από πού είχε ξεφυτρώσει αυτός;

Η Αποστολία, άρχισε να κλαίει. Του εξήγησε τι είχε συμβεί.

«Ηρέμησε», της είπε εκείνος.

Είχα παγώσει. Τα πόδια μου, είχαν μυρμηγκιάσει. Και δεν είχα δει ακόμη το χειρότερο.

Ο Θανάσης, έσκυψε και τη φίλησε στο στόμα. Ύστερα, έφυγε έξω φωνάζοντας το όνομα του Σωτήρη με όλη του τη δύναμη.

Εγώ, έμεινα στο σημείο που ήμουν. Αποσβολωμένος, συνέχιζα να την κοιτάω.

Κι άλλες πιο δυνατές φωνές εισακούστηκαν από τον διάδρομο. Μάλλον ο Θανάσης, μάλωνε με τον Σωτήρη.

Η Αποστολία, σηκώθηκε από την θέση της. Ήθελε να φύγει. Ήθελε να δει τι συμβαίνει στο διάδρομο.

Καθώς έφευγε γύρισε και με κοίταξε. Την κοίταξα, ψύχραιμα ευθεία μέσα στα μάτια.

Τα μελαγχολικά μάτια της ήταν ακόμη κλαμένα. Δάκρυα, είχαν κάνει την εμφάνισή τους στα στρόγγυλα μάγουλά της.

Άξαφνα, χάθηκε από τα μάτια μου. Εγώ, όμως συνέχιζα να κοιτάω αποχαινώμενος την άδεια αίθουσα.

Είχα στο μυαλό μου τα μάτια της. Τα υπέροχα καφετιά της μάτια. Τα μάτια της, που έμοιαζαν με θάλασσες, έτσι μελαγχολικά καθώς ήταν.

Κι άλλες φωνές από τον διάδρομο. Ακόμη εντονότερες. Έπρεπε να έπεφτε πραγματικά ξύλο εκεί έξω. Πρέπει να είχαν επέμβει και οι καθηγητές.

Εμένα, όμως, δεν με ένοιαζε τίποτα άλλο, παρά μόνο η Αποστολία. Τα όμορφα χείλη της, τα μικρά αυτάκια της, τα μάτια της!

Θάλασσες τα μάτια της!

Θάλασσες!

Γ Λ υ κ ι ά α μ α ρ τ ι α

Λίγες ημέρες αργότερα, ημέρα Παρασκευή, είχαμε πάει σε ένα μπαρ όλοι μαζί. Σαν τάξη. Είχαμε πράξει κάτι τέτοιο, καθώς θέλαμε να δείξουμε το πόσο ενωμένο τμήμα ήμασταν.

Τελικά, αντιλήφθηκα πως τουλάχιστον εγώ δεν ήμουν για τέτοιου είδους διασκεδάσης. Δεν ξέρω γιατί, αλλά βαριόμουν αφόρητα. Και απ' ότι είδα, το ίδιο είχαν πάθει και τα φιλαράκια μου.

Κανείς από τους τρεις μας δεν μιλούσε. Πίναμε τα ποτά μας και κοιτούσαμε τα κορίτσια που χόρευαν.

Εγώ, φυσικά, κοιτούσα για άλλη μια φορά την κάθε κίνηση της Αποστολίας.

Έκανε νάζια στον Θανάση, χόρευε γύρω του, κάνοντας τον να τρελαίνεται μαζί της. Κάνοντας κι εμένα πιο δυστυχή, καθώς αντιλαμβανόμουν πλήρως πως δεν είχα και ιδιαίτερες ελπίδες.

Έπρεπε να καταλάβω πως δεν είναι η κατάλληλη. Θα έπρεπε να ασχοληθώ με κάποια άλλη κοπέλα.

Η ώρα, περνούσε βασανιστικά. Δεν είχα τι να πω με τα παιδιά, δεν μου άρεζαν τα ξένα τραγούδια, αλλά ούτε και τα «πλαστικά» ελληνικά που έβαλαν αργότερα.

Τα παιδιά, είχαν πήξει, μου έκαναν νόημα πως πάνε να τσιμπήσουνε τίποτα και θα επιστρέψουν.

Ωραιότατα! Είχα μείνει μόνος. Άγνωστος μεταξύ αγνώστων. Όλοι ήταν με τις παρέες τους κι εγώ μόνος, αγνάντευα την αισθητική του χώρου.

Έπινα λίγο από το ποτό μου κι αναστέναζα.

Ξάφνου, ένα χέρι αισθάνθηκα στη πλάτη μου. Γύρισα να δω ποιος ήταν.

Τα πόδια μου, για άλλη μια φορά μούδιασαν. Η καρδιά μου, χτυπούσε τρελά. Στραβοκατάπινα.

Ήταν η Αποστολία. Μου χαμογέλασε και μου είπε στο αυτί – ώστε να την ακούσω: «Πως περνάς;»

«Μια χαρά», της απάντησα εγώ και χαμογέλασα.

Δεν ήθελα να φανεί τίποτα. Ούτε ότι αγχώθηκα, αλλά ούτε και το τι αισθάνομαι.

«Δεν το βλέπω», μου ξανάπε εκείνη.
«Τι σε κάνει να πιστεύεις κάτι τέτοιο;» την ρώτησα περιπαιχτικά.

«Σε βλέπω πόση ώρα αναστενάζεις, φυσάς, ξεφυσάς, και σκέφτηκα πως δεν περνάς και τόσο ωραία», μου εξήγησε.

Χαμογέλασα και την κοίταξα μέσα στα μάτια. «Η αλήθεια είναι πως για μένα αυτός ο τρόπος δεν είναι κι ο διασκεδαστικότερος», απάντησα ειλικρινά.

«Το κατάλαβα».

«Εσύ, τουλάχιστον ελπίζω να περνάς ωραία».

«Ε, δεν πετάω και την σκούφια μου», έκανε μελιστάλαχτα.

«Ο Θανάσης;»

«Πήγε στο σπίτι του. Θα ξανάρθει σε λίγο».

«Α, μάλιστα», είπα κι έκανα αμήχανα ένα γύρω με τα μάτια μου, μέσα στο μαγαζί.

Είχα την εντύπωση πως με φλέρταρε. Βέβαια, κι εγώ δεν έχασα αυτή τη χρυσή ευκαιρία που μου δόθηκε. Ήθελα να καταλάβει πως είμαι καλό παιδί, ισάξιος με τον Θανάση. Τελικά τα κατάφερα.

«Πάντως είσαι πολύ καλό παιδί»,
παραδέχτηκε η Αποστολία.

«Κι εσύ η νούμερο ένα της τάξης»,
είπα άνετος και ήπια λίγο από το ποτό
μου.

«Τι εννοείς η νούμερο ένα;» με
ρώτησε χαμογελαστή ενόσω έσπρωχνε
προς τα πίσω τα πλούσια μαλλιά της.

«Η νούμερο ένα κούκλα της τάξης!»
απάντησα ενθουσιασμένος.

Γέλασε και πάλι. Κοίταξε για λίγο
κάτω και ύστερα με ξανακοίταξε με
αυτά τα υπέροχα μάτια.

«Ξέρεις κάτι», συνέχισα,
προσπαθώντας να την κολακέψω ακόμη
περισσότερο. «Είσαι ακόμη πιο όμορφη
όταν γελάς».

Είχα πάρει φόρα με τα κομπλιμέντα
και δεν μπορούσα να σταματήσω. Το
άγχος είχε φύγει, όλως παραδόξως και
τώρα, ήμουν ελεύθερος να λέω διάφορα.

Σταμάτησε να χαμογελάει. Τώρα
απλά με κοιτούσε μέσα στα μάτια, όλο
στοργή.

Εκείνη τη στιγμή, ένα ταγκό,
ακούστηκε από τα ηχεία του μαγαζιού.
Λες και ο Dj, ήξερε την φάση στην
οποία βρισκόμουν.

«Χορεύουμε;» της έκανα γλυκά.
«Γιατί όχι», είπε εκείνη,
συνεχίζοντας να με κοιτάει μέσα στα
μάτια.

Άπλωσα το χέρι, ώστε να πάρω το
δικό της. Ανταποκρίθηκε στο κάλεσμά
μου.

Αρχίσαμε να χορεύουμε τον πιο
ερωτικό χορό. Την κρατούσα από την
μέση. Εκείνη, από τους ώμους. Μύριζα
τα μαλλιά της, καθώς είχε γείρει επάνω
μου.

Μύριζαν υπέροχα. Τα μαλλιά της, η
κολόνια της. Ήταν όλα τέλεια!

Σήκωσε το κεφάλι της, βλέποντάς με
και πάλι κατάματα.

Είχαμε σχεδόν ενώσει τα χείλη μας,
όταν ξαφνικά, δέχτηκα ένα τσίμπημα
στην πλάτη.

Γύρισα και είδα τον Γιώργο με τον
Πέτρο να με κοιτάνε κατάματα.
Παραδίπλα τους, ο Θανάσης, με
κοιτούσε αγριεμένος.

«Τι κάνετε εσείς οι δυο;» φώναξε –
ώστε να τον ακούσουμε – ο Θανάσης.

Ήταν φανερά εκνευρισμένος. Δεν
ήξερα τι να πω για να τον ηρεμήσω.

«Χορεύουμε. Απλά χορεύουμε»,
εξήγησε η Αποστολία.

Μετά από μερικές στιγμές, πήγαν και
πάλι στο τραπέζι τους.

Έμεινα και πάλι με του φίλους μου.
Να σκέφτομαι αυτό το ηλίθιο: Απλά!

Απλά χορεύαμε! Τίποτα άλλο,
σημαντικότερο; Ερωτική έλξη, ας
πούμε;

Σε όλο το υπόλοιπο της νυχτιάς, δεν
μου έριξε ούτε ένα βλέμμα. Ασχολιόταν
μόνο με τον Θανάση.

Και καλά έκανε, στο κάτω-κάτω.
Άλλωστε, ήταν το αγόρι της. Εγώ, δεν
είχα καμία δουλειά ανάμεσα τους.

Έτσι, αποφάσισα πως θα έπρεπε να
την βγάλω οριστικά από το μυαλό μου.
Είναι δεσμευμένη. Δεν μπορεί να είναι
μαζί μου.

Οπότε, σκέφτηκα πως θα έπρεπε να
βγαίνω με άλλα κορίτσια, και να αφήσω
την Αποστολία να κάνει τη ζωή της.

Έπρεπε να την διαγράψω. Να
διαγράψω ακόμη και τη σκηνή του
χορού. Αυτή την αμαρτία.

Την γλυκιά αμαρτία!

Π ά λ ι σ ε
Θ υ μ ή Θ η κ α

Είχαν περάσει περίπου δυο μήνες από εκείνο το συμβάν στο μπαρ. Είχα βάλει στόχο να ξεπεράσω την Αποστολία, μα νομίζω πως δεν τα κατάφερα ιδιαίτερα καλά.

Είχα φλερτάρει με πολλές κοπέλες, πήγα να κάνω σχέση με πολλές, μα η θύμηση της Αποστολίας, με σταματούσε.

Τελικά, αποφάσισα να τα φτιάξω με μία κοπέλα από το άλλο τμήμα. Την Βασιλική.

Καλό κορίτσι. Κομμένη και ραμμένη στα μέτρα μου, αλλά η Αποστολία, ήταν ακόμη στη σκέψη μου.

Δεν είχαμε μιλήσει ιδιαίτερα από την ημέρα που χορέψαμε μαζί. Πλέον, είχε δώσει ψυχή και σώμα στον Θανάση.

Όσο εξωστρεφής ήταν, τόσο εσωστρεφής κατάντησε. Μιλούσε πιο πολύ με τον Θανάση και με τις φίλες που είχε αποκτήσει στην τάξη μας.

Στενοχωριόμουν πραγματικά για όλα αυτά. Ο πόνος που ένοιωθα καθημερινά, ήταν αφόρητος. Την ήθελα τόσο, κι αυτή δεν μου έδινε ουδεμία σημασία.

Ήλπιζα πως θα καταφέρω να την ξεπεράσω. Ήλπιζα πως θα σταματούσε ο καθημερινός πόνος που ένοιωθα. Ήλπιζα πως θα σταματούσα να την θυμάμαι Ήλπιζα...

Κι όμως, Αποστολία, ότι και να πω δεν καταφέρνω να σε ξεχάσω. Σε θυμόμουν. Σε θυμήθηκα. Θα σε θυμάμαι!

Τ η ς ν ύ χ τ α ς τ α
η χ ε ί α

Όπως είπα και πριν, εκείνη την εποχή, συνηθίζαμε να βγαίνουμε έξω σαν μια τάξη. Δείχναμε, πως ότι κάνουμε το κάνουμε όλοι μαζί, είτε ήταν καλό, είτε ήταν κακό.

Εκείνο το βράδυ, λοιπόν, είχαμε αποφασίσει να πάμε σε νυχτερινό κέντρο. Στα επονομαζόμενα μπουζούκια.

Ήταν λίγο ακριβά, μα περάσαμε ωραία. Να σημειώσω πως μπορούσε ο καθένας από εμάς, να φέρει κι άλλα άτομα εκτός τάξεως.

Φυσικά κι εγώ πήρα μαζί μου – εκτός των φίλων μου – την κοπέλα μου. Όχι, ότι είχα καμιά ιδιαίτερη όρεξη να είμαι μαζί της, απλά ήθελα να δω την αντίδραση της Αποστολίας, μόλις με έβλεπε με άλλη κοπέλα.

Ήμουν σχεδόν σίγουρος πως δεν θα γινόταν τίποτα, μα είπα να προσπαθήσω.

Έτσι, αφού ήπιαμε λίγο, σηκωθήκαμε στην πίστα να χορέψουμε.

Όσο πλησιάζαμε στην πίστα, ο αποκρουστικός ήχος, γινόταν όλο και πιο έντονος. Όσπου πια, επάνω στη σκηνή, δεν ακούγαμε απολύτως τίποτα.

Χόρευα με την Βασιλική στους ρυθμούς του τσιφτετελιού. Σήκωνα ψηλά τα χέρια μου, έκανα μερικά βήματα, αφήνοντας αρκετό χώρο στη ντάμα μου.

Χόρευε ωραία η Βασιλική, μα το μυαλό μου, ήταν στην Αποστολία, η οποία χόρευε με τον Θανάση, λίγα βήματα δεξιότερά μας.

Χριστέ μου, ήταν πανέμορφη! Χόρευε τόσο ρυθμικά, τόσο ναζιάρικα. Πραγματικά, μπορούσαν να με τρελάνουν οι κινήσεις της!

Θέλοντας να την κάνω να μας αντιληφθεί, προχώρησα λίγο πιο κοντά τους. Το ίδιο έκανε και η Βασιλική, η οποία δεν είχε καταλάβει τι είχα σκαρφιστεί.

Επιτέλους αντιλήφθηκαν την παρουσία μας! Μας κοίταξαν και χαμογέλασαν. Το ίδιο κι εμείς.

Χορεύαμε για μερικά λεπτά ακόμη.
Μου είχε κάνει ιδιαίτερη εντύπωση η
Αποστολία που ανά τακτά χρονικά
διαστήματα, γύρναγε το κεφάλι της και
μας κοίταγε.

Ξάφνου, κάτι λέει στο αυτί του
Θανάση και φεύγει από την πίστα.

Ομολογώ, πως ξαφνιάστηκα. Την
ακολουθήσα με τα μάτια μου. Είδα πως
δεν πηγαίνει στο τραπέζι της. Έφευγε
προς την έξοδο.

«Με συγχωρείς για λίγο;» έσκυπα κι
έκανα στην Βασιλική.

Κάρφωσε ένα απορημένο βλέμμα
επάνω μου. Το ίδιο κι ο Θανάσης, στον
οποίο την παρέδωσα, ώστε να συνεχίσει
τον χορό της. Δεν είπαν τίποτα, απλά
άρχισαν να χορεύουν.

Εγώ, με γοργά βήματα έφτασα έως
την έξοδο. Την είδα να στέκεται στο
κατώφλι της εξώπορτας. Κρύφτηκα,
ώστε να μη με δει.

Που και που, έριχνα καμιά ματιά για
να δω τι κάνει.

Βέβαια, δεν έκανε και τίποτα
παράλογο. Στο τηλέφωνο μιλούσε. Και
μάλιστα, πρέπει να μιλούσε στον πατέρα
της.

Έκλεισε το τηλέφωνο. Γύρισε κι κατευθύνθηκε προς τις τουαλέτες. Την ακολούθησα κι εκεί. Δεν μπήκα μέσα.

Ήθελα να με δει, καθώς θα βγαίνει. Ήθελα να επιτύχω μια υποτιθέμενη τυχαία συνάντηση.

Βγήκε και με είδε.

«Γεια», της έκανα με αχνή φωνή.

«Γεια», έκανε κι εκείνη με φωνή γεμάτη θηλυκότητα.

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα, χωρίς να μιλήσει κανένας. Απλά κοιταζόμασταν.

«Χόρευες πολύ ωραία πριν...μπράβο», έσπασα την σιωπή με μια αμήχανη κατάφαση.

«Ευχαριστώ», χαμογέλασε. «Κι εσύ δεν είσαι άσχημος παρτενέρ. Πίστεψέ με, το έχω διαπιστώσει κι άλλη φορά».

Της χαμογέλασα. Ομολογώ πως με κολάκεψαν τα λόγια της.

«Πάμε μέσα;» πρότεινα ύστερα από λίγο.

«Φυσικά», συμφώνησε εκείνη.

Πιαστήκαμε αγκαζέ. Εκείνη με οδηγούσε μέσα στο απόλυτο σκοτάδι. Με οδήγησε στο τραπέζι όπου καθόμουν εγώ, η Βασιλική, ο Γιώργος κι ο Πέτρος.

Βέβαια, εκείνη την χρονικά στιγμή, δεν υπήρχε κανένας στο τραπέζι. Απ' ότι φαινόταν, όλοι ήταν στην πίστα και συνέχιζαν απτόητοι το χορό.

Αφότου καθίσαμε ο ένας δίπλα στον άλλον, η Αποστολία έσκυψε και μου είπε: «Ξέρεις είσαι πολύ καλό παιδί», ξεκίνησε.

Εγώ την κοίταξα. Είχα και πάλι ταχυκαρδία.

«Και σου οφείλω μια συγγνώμη», συνέχισε.

«Για ποιο πράγμα;»

«Για το ότι έκοψα κάθε παρτίδα μαζί σου, ύστερα από εκείνο τον συμβάν στο μπαρ».

Εκείνη τη στιγμή, μούδιασα. Είχε πετύχει διάνα. Λες και κατάφερνε να διαβάσει πόσο πολύ σκέφτομαι εκείνη και την υπέροχη στιγμή στο μπαρ. Λες και παρακολουθεί τις κινήσεις μου.

«Δεν πειράζει», της είπα θέλοντας να δείξω άνετος. «Απλά ελπίζω να μην σου δημιουργήσα πρόβλημα».

«Είσαι τρελός; Φυσικά και όχι», μου εξήγησε. «Νίκο, θέλω να κάνουμε παρέα. Είσαι πολύ εντάξει τύπος», μου

είπε μετά από λίγο και με έκανε χαρούμενο.

«Κι εγώ θέλω πολύ», της είπα ρομαντικά και της έπιασα το χέρι.

Μιλήσαμε για αρκετή ώρα ακόμη. Μετά σηκωθήκαμε και χορέψαμε. Γελάσαμε, ήπιαμε όλοι μαζί.

Όταν γυρίσαμε, μου είπε πως ήθελε να την πάω σπίτι της.

«Κι ο Θανάσης;» απόρησα.

«Άσε τον Θανάση. Του είπα πως θα με πας εσύ. Δεν έχει πρόβλημα», μου εξήγησε πολύ γλυκά.

Στο δρόμο, συζητούσαμε για διάφορα θέματα. Μιλήσαμε από τον αθλητισμό μέχρι τα πολιτικά. Κι από την τηλεόραση μέχρι τις σχέσεις μας.

«Εσύ πως τα πας με την Βασιλική», ρώτησε και ξεκούμπωσε το πρώτο κουμπί από τη ζακέτα της.

«Εεε, εντάξει. Καλούτσικα...»

«Κατάλαβα», έκανε εκείνη.

«Τι εννοείς ‘κατάλαβα’;» της έκανα εγώ σε αστείο τόνο.

«Τι ‘εννοώ’;» συνέχισε κι εκείνη τον αστείο τόνο. «Εννοώ πως βαριέσαι».

«Μμμ», συλλογίστηκα για λίγο κι ύστερα είπα: «Μάλλον έχεις δίκιο».

Τότε, εκείνη σα να διάβασε και πάλι τις σκέψεις μου, με κοίταξε ερευνητικά και διέκρινε: «Είσαι ερωτευμένος με άλλη», έκανε αρκετά χαρούμενη.

Δεν μίλησα. Ένα πνιχτό γελάκι βγήκε από το στόμα μου.

«Το βρήκα;»

Και πάλι δεν μίλησα.

«Το βρήκα!» φώναξε. «Είμαι τέλεια», παραδέχτηκε κι άρχισε να χοροπηδάει σα τρελή.

Πραγματικά μου έφτιαχναν το κέφι όλα αυτά. Ήταν εκπληκτική σε όλα της. Ευχόμουν να μπορούσα να της πω με πια είμαι ερωτευμένος.

«Την ξέρω;» με ρώτησε αφού κόπασαν οι πανηγυρισμοί της.

«Δεν...δεν νομίζω», τραύλισα και μέσα στην αμηχανία μου, κοίταξα τα πλακάκια του πεζοδρομίου.

«Πως την λένε;»

«Έχει σημασία;»

«Ναι».

Σκέφτηκα ένα τυχαίο όνομα και το πέταξα. «Ιωάννα», αναστέναξα.

«Ιωάννα;»

«Ναι», είπα και κούνησα καταφατικά το κεφάλι μου.

«Είναι από το σχολείο μας;»

«Όχι. από το φροντιστήριο», εξήγησα.

«Α, μάλιστα», έκανε.

Με έβαλε να της την περιγράψω επακριβώς. Δεν ήξερα τι να πω κι άρχισα να πλάθω μια κοπέλα στο μυαλό μου, η οποία είχε ακριβώς τα αντίθετα χαρακτηριστικά από την Αποστολία.

«Καλή ακούγεται», συμπέρανε. «Θα ήθελα να την γνωρίσω κάποια στιγμή».

«Κάτσε ρε ανυπόμονο», της είπα.

«Πρέπει πρώτα να τα φτιάξω μαζί της», ολοκλήρωσα τις ψευτιές μου.

Με τα πολλά, είχαμε φτάσει κοντά στο σπίτι της.

Μου έπιασε τα χέρια και μου είπε: «Κάπου εδώ η υπέροχη μας βραδιά σταματάει».

«Πράγματι», παρατήρησα κι εγώ.

«Πέρασα πραγματικά υπέροχα. Και ιδιαίτερα μαζί σου», παραδέχτηκε. Ύστερα, με αγκάλιασε.

Αρχικά, ξαφνιάστηκα μα μετά της ανταπέδωσα την εγκάρδια αγκαλιά.

«Καληνύχτα», της είπα.

«Καληνύχτα», μου είπε κι εκείνη με πολύ σιγανή φωνή.

Άρχισε να απομακρύνεται από κοντά μου. Πλησίαζε όλο και περισσότερο προς την πολυκατοικία της.

Την είδα να βάζει το κλειδί στην εξώπορτα, να με κοιτάει για στερνή φορά και να μπαίνει στο εσωτερικό του μεγάλου αυτού οικοδομήματος.

Έβαλα τα χέρια στις τσέπες, κοίταξα για λίγο κάτω, χαμογέλασα κι έφυγα από εκείνο το σημείο, κατευθυνόμενος προς το σπίτι μου.

Μια βραδιά είχε περάσει. Μια βραδιά γεμάτη ευχάριστες συγκινήσεις, και πάνω απ' όλα γεμάτη από Αποστολία!

Γεμάτοι από το άρωμα της, από την αγκαλιά της, το χαμόγελο της και όλα τα συναφή.

Τώρα πια ήταν τεκμηριωμένο. Ήμουν τρελός για εκείνη και είχα βάλει στόχο να την διεκδικήσω. Τώρα ειδικά που με θεωρούσε καλό της φίλο.

Έπρεπε να χωρίσω την Βασιλική. Όσο επώδυνο κι αν ήταν. Όσο κι αν την πλήγωνα, έπρεπε να το κάνω. Έπρεπε να διεκδικήσω την κοπέλα που πραγματικά αγαπώ.

Έπρεπε να διεκδικήσω την Αποστο-
λία!

Π α ρ ά π ο ν ό μ ο υ

Οι ημέρες, έφευγαν βιαστικά σα σφαίρες. Οι ώρες, σα μια στιγμή. Είναι απίστευτο το πόσο γρήγορα περνάει ο χρόνος. Είναι απίστευτο το πόσο όμορφα αισθάνομαι τώρα που ήρθα κοντά με την Αποστολία.

Είχα καταφέρει να χωρίσω με την Βασιλική. Της είχα εξηγήσει πως δεν είμαι αυτός που νομίζει και πως δεν μπορώ να ξεκολλήσω το μυαλό μου, από μια άλλη κοπέλα.

Εκείνη, με κατανόησε. Δώσαμε τα χέρια και είπαμε πως θα μείνουμε δυο καλοί φίλοι.

Και τώρα, να επανέρθω στο θέμα της Αποστολίας. Όπως είπα, έχουμε έρθει πολύ κοντά μεταξύ μας. Βγαίνουμε – με ή χωρίς τον Θανάση – αναλύουμε τα προβλήματά μας κι άλλα πολλά.

Φαίνεται χαρούμενη από την παρέα μου. Το ίδιο νιώθω κι εγώ για την δική της. Έχω φτάσει σε ένα σημείο, που οι φίλοι μου, μου κάνουν παράπονα διότι τους παραμελώ.

«Καταλαβαίνω», τους λέω. «Μας πρέπει να κάνετε λίγη υπομονή».

Ευτυχώς, καταλαβαίνουν κι εκείνοι τι ακριβώς περνάω κι έτσι δεν δημιουργούνται σημαντικά προβλήματα στις μεταξύ μας σχέσεις.

Όλα ήταν τέλεια με την Αποστολία. Όμως, ήρθε μία μέρα που όλα γύρισαν ανάποδα.

Ήταν Τρίτη, αν θυμάμαι καλά. Το κουδούνι του σχολάσματος, είχε χτυπήσει. Είχα ετοιμαστεί γρήγορα και γι' αυτό είπα στα παιδιά πως θα τους περιμένω κάτω.

Κατέβηκα κάτω, λοιπόν. Καθώς έβγαινα από τον σχολικό χώρο, σε μια γωνίτσα, είδα την Αποστολία. Είδα την Αποστολία, να κλαίει.

Απορημένος πήγα κοντά της. Την κοιτούσα λες και ήταν κάποιο U.F.O. Και όλο αυτό, διότι δεν καταλάβαινα τον λόγο που ήταν κλαμένη.

«Αποστολία, τι έχεις; Γιατί κλαις;» την ρώτησα όταν πλέον έφτασα δίπλα της.

Με κοίταξε και δεν μου μίλησε. Απλά, άπλωσε τα χέρια της και με αγκάλιασε σφιχτά.

Ήταν υπέροχα μέσα στην αγκαλιά της. Της χάιδευα την πλάτη και τα μαλλιά. Έκλεισα τα μάτια μου. Πραγματικά, απολάμβανα το κάθε δευτερόλεπτο!

Αφού απαγκιστρωθήκαμε ο ένας από τον άλλον, την ρώτησα: «Θα μου πεις τώρα τι έπαθες;»

«Θα σου πω», μου έκανε και πάλι θλιμμένα. «Πάμε, όμως, κάπου να πιούμε τίποτα;»

Δεν διαφώνησα. Ήταν καλή στιγμή να πάμε σε καφετερία. «Οκ!» είπα και προχωρήσαμε για τον προορισμό μας.

Μετά από λίγο, φτάσαμε στο καφέ. Ήπιαμε τι ήπιαμε και μου είπε πως είχε μαλώσει άγρια με τον Θανάση.

«Και γιατί, παρακαλώ;» απόρησα.

«Γιατί, λέει πως δεν περνάω όση ώρα περνούσα μαζί του», μου εξήγησε.

Κατέβασα το κεφάλι μου. «Ωχ, απ' ότι φαίνεται για μένα χτυπάει η καμπάνα».

Μου έπιασε το χέρι. Με το άλλο της χέρι, με έπιασε από το πιγούνι και με γύρισε έτσι ώστε να την βλέπω. «Εσύ,

είσαι ο μόνος που μου έχεις απομείνει», μου είπε πολύ σοβαρά.

Στραβοκατάπια, ύστερα έβαλα κι εγώ το χέρι μου πάνω από το δικό της. «Με τιμάει αυτό που λες, όμως, πιστεύω πως θα καταφέρεις να τα ξαναβρείς με τον Θανάση».

Εκείνη, κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Δεν θέλω καν να τον ξαναδώ. Δεν είναι πρώτη φορά που μαλώνουμε έτσι άσκοπα. Μου το 'χει ξανακάνει και στο παρελθόν», μου εξήγησε.

Την συναισθηματικά φορτισμένη στιγμή, τη διέκοψε το τηλέφωνο της Αποστολίας.

«Αυτός είναι», έκανε εκείνη, φανερά αναστατωμένη.

Την κοίταξα και είπα: «Θέλεις να τον αποφύγεις, έστω και για λίγο, έτσι δεν είναι;»

«Ναι».

«Λοιπόν. Τότε πάμε να φύγουμε».

Ξαφνιάστηκε με τα λόγια μου. Με κοίταξε πολύ βαθιά μέσα στα μάτια.

Το τηλέφωνο, σταμάτησε να κουδουνίζει.

«Ακολούθα με και δεν θα το μετανιώσεις», συνέχισα το... ψήσιμο.

Συμφώνησε μαζί μου. Έτσι, φύγαμε από το μαγαζί.

Λίγο αργότερα, είχαμε φτάσει σε μια ρεματιά. Ήταν μακριά από τα σπίτια μας και τη γειτονιά μας, μα ήταν τρομερά ήσυχα.

Καθίσαμε κάτω από ένα δένδρο. Δεν είχα ιδέα τι είδους ήταν. Παρόλα αυτά, ήταν πολύ όμορφο.

Τα πουλιά κελαηδούσαν, ομορφαίνοντας ακόμη περισσότερο το τοπίο.

«Τι είναι εδώ;» απόρησε και έσκασε ένα χαμόγελο.

«Δεν είναι υπέροχα;» ξεκίνησα να λέω. «Εδώ με έφερναν από μικρό οι γονείς μου. Είναι εκπληκτικά όμορφο. Έχω τόσες όμορφες αναμνήσεις εδώ. Και θέλω να έχω πολλές ακόμη», τελείωσα και κοίταξα την Αποστολία.

«Πραγματικός παράδεισος!» αναφώνησε κι έκανε ένα γύρω με τα μάτια της στο ερημικό, μα πολύ φανταχτερό τοπίο. Συνέχιζε να χαμογελάει, δίνοντας μου αφορμές για να είμαι κι εγώ χαρούμενος.

«Πάντως, είναι ωραίο που σε ξαναβλέπω να χαμογελάς, μετά από τόσες ώρες», παρατήρησα.

«Εσύ κατάφερες και μου έφτιαξες τη διάθεση», είπε λίγο πιο σοβαρή και με έναν ιδιαίτερο αισθησιασμό στον τόνο της φωνής της.

Κοιτούσα τα μάτια, μα και τα χείλη της. Το ίδιο έκανε κι εκείνη. Ένας ερωτισμός, υπήρχε στον αέρα.

Ενστικτωδώς, ήρθαμε ο ένας πιο κοντά στον άλλον. Ύστερα, ακόμη κοντύτερα κι ακόμη κοντύτερα, ώσπου...

Τα χείλη μας αντάμωσαν. Ένα καυτό φιλί παρουσιάστηκε. Την έπιασα από το σβέρκο. Εκείνη μου χάιδευε την πλάτη.

Λίγα δεύτερα αργότερα, σταματήσαμε το φιλί. Ξεκολλήσαμε ο ένας από τον άλλον. Κοιταχτήκαμε μέσα στα μάτια και γελάσαμε. Μετά ξαναφιληθήκαμε.

Πριν καν προλάβω να αντιδράσω, είχε πέσει επάνω μου και με φιλούσε μανιωδώς.

Αφού σταματήσαμε και πάλι, εκείνη έβαλε τα μαλλιά πίσω από τα αυτιά της και με κοίταξε με γλυκό ύφος.

«Είσαι ο μόνος που αξίζεις τέτοια μεταχείριση», μου είπε.

Χαμογέλασα και με μια κίνηση την έριξα στο γρασίδι. «Ξέρεις πόσο καιρό μου αρέσεις;» της εξομολογήθηκα.

«Ξέρεις πόσο καιρό το ξέρω;» μου ανταπάντησε.

«Τι;»

«Τι νόμιζες πως δεν σε καταλάβαινα; Ήταν ολοφάνερο, όλο αυτό το παιχνιδάκι με την υποτιθέμενη κοπέλα από το φροντιστήριο».

«Δηλαδή όλον αυτόν τον καιρό ήξερες τα πάντα;» της έκανα σε αστείο τόνο.

«Εννοείται», απάντησε γλυκά.

Ένα ακόμη φιλί έκανε την εμφάνισή του. Φιλιόμασταν και πάλι για αρκετά δεύτερα.

Ήμουν τόσο ενθουσιασμένος μαζί της, και ήμουν σίγουρος πως το ίδιο ένοιωθε κι εκείνη. Το έβλεπα στα μάτια της. Μου το μαρτυρούσε το λαμπερό της βλέμμα, το υπέροχο χαμόγελό της.

Το ωραιότερο χαμόγελο του κόσμου ολάκερου!

ΜΟΝΟΚΟΝΤΑΣΟΥ

Έχουν περάσει περίπου δυο βδομάδες από τότε που τα έφτιαξα με την Αποστολία, κι όμως ακόμη μου φαινόταν απίστευτο!

Περνούσαμε ακόμη περισσότερες ώρες μαζί. Ήμασταν χαρούμενοι! Περνούσαμε εξαιρετικά!

Όμως, ο Θανάσης, δεν φαινόταν να περνάει το ίδιο καλά με εμάς. Εντάξει, προσπαθούσαμε να μην δειχνόμαστε τόσο μπροστά του, αλλά όσο να' ναι είχε αντιληφθεί το τι συνέβαινε.

Όσπου μια μέρα, ο κόμπος είχε φτάσει στο χτένι. Ήταν η ημέρα, που πραγματικά, χάλασε οριστικά η σχέση μου με τον Θανάση.

Ήταν διάλειμμα τέταρτης ώρας. Όλοι ήμασταν έξω. Είχα πάει στις βρύσες να πω νερό.

Ξάφνου, είδα μπροστά μου τον Θανάση. Με κοιτούσε σκυθρωπός. Με ένα τρομερά μοχθηρό ύφος.

Σκιάχτηκα από το βλέμμα του.
Κοιτιόμασταν για αρκετή ώρα.

«Εμείς οι δυο, πρέπει να μιλήσουμε»,
μου είπε πολύ σοβαρός.

«Δεν νομίζω πως έχουμε να πούμε
και πολλά», του απάντησα και συνέχισα
την πορεία μου.

Καθώς περνούσα από δίπλα του, με
έπιασε σφιχτά από το μπράτσο. Δεν
μίλησα. Δεν ήθελα να μαλώσω μαζί του.
Κι αυτό χάρη στην Αποστολία.

«Όταν σου μιλάω, θα με κοιτάς»,
έκανε με απειλητική φωνή.

Με μία κίνηση απεγκλώβισα το
μπράτσο μου από τα χέρια του
κοντούτερού μου Θανάση.

Άρχισε να φωνάζει διάφορα. «Θα το
μετανιώσεις», μου φώναζε. «Δεν είναι
για σένα αυτή. Είναι η καταστροφή σου.
Το ξέρεις ότι πριν από λίγο ήμασταν
μαζί;»

Σταμάτησα να προχωράω. Ήξερα ότι
μπλοφάριζε μα με είχαν αναστατώσει τα
λόγια του.

Γύρισα κατ' ενώπιόν του. Τον
κοιτούσα επίμονα.

Εκείνος, σιγά-σιγά, άρχισε να
προχωράει προς το μέρος μου.

«Σταμάτησες, ε;» χαμογέλασε
χαιρέκακα σαν έφτασε αρκετά κοντά
μου.

Και πάλι δεν του έδωσα σημασία.
Μόρφασα παραξενεμένος κι έκανα να
προχωρήσω προς τις βρύσες.

Και πάλι με σταμάτησε απότομα. Με
γύρισε έτσι ώστε να τον κοιτάω και μου
έδωσε μια μπουνιά, ακριβώς επάνω στη
μύτη.

Ξαφνιάστηκα. Έπιασα τη μύτη μου.
Πονούσα μα δεν ήθελα να δείξω τίποτα.

Τον κοίταξα αγριεμένος. «Είσαι για
λύπηση», του είπα.

Τότε, άλλη μια μπουνιά στην κοιλιά,
έκανε την εμφάνισή της. Σφάδαζα από
τον πόνο.

Πριν καλά-καλά προλάβω να
συνέλθω, δέχτηκα κι ένα χτύπημα στο
γόνατο.

Πάλι δεν αντέδρασα. Τότε, άρχισε να
μαζεύεται κόσμος γύρω μας. Άρχισαν να
τραβάν από κοντά μου τον Θανάση.

Καθηγητές έκαναν την εμφάνισή
τους στο προαύλιο, απειλώντας τον
Θανάση με τιμωρία.

Εκείνη την στιγμή, έκανε την
εμφάνισή της και η Αποστολία. Κοίταξε

περιφρονητικά προς τον Θανάση και ήρθε προς το μέρος μου. «Είσαι καλά;»
«Τώρα που σε βλέπω καλύτερα»,
απάντησα κολακευτικά.

«Έλα πάμε να πάρουμε άδεια. Θα σε πάω μέχρι το σπίτι σου».

Φύγαμε μαζί προς το γραφείο του διευθυντή.

Λίγες ώρες αργότερα, ήμασταν αγκαλιά στο κρεβάτι μου. Η Αποστολία, ήταν ακόμη από πάνω μου και περιποιούταν τις πληγές στο πρόσωπό μου. Ήταν τόσο γλυκιά ακόμη και σε αυτό.

«Καλά κι έφαγες ξύλο, για να μη με στενοχωρήσεις;» απόρησε.

«Κοίτα, ούτως ή άλλως είμαι κατά της βίας», άρχισα να λέω. «Απλά τώρα βρήκα έναν λόγο παραπάνω».

«Είσαι υπέροχος», μου είπε και με φίλησε στο στόμα.

Τα πλούσια μαλλιά της, κάλυψαν όλο το πρόσωπό μου ενόσω φιλιόμασταν.

Αφού σταματήσαμε, πήρε τον λόγο. «Πάω να πετάξω το βαμβάκι». Και με αυτά τα λόγια, κατέβηκε από το κρεβάτι, πατώντας με τα γυμνά της πόδια στο

παγωμένο δάπεδο του μουντού σπιτιού μου.

Δυστυχώς, η ώρα περνούσε γρήγορα. Είχε φτάσει η ώρα που έπρεπε να αποχωριστώ την Αποστολία.

Σηκώθηκα να την ξεπροβοδίσω. Καθώς πήρε τα πράγματά της και φτάσαμε προς την πόρτα, μοιραστήκαμε ακόμη λίγα δευτερόλεπτα πάθους! Ένα γλυκό φιλί, δηλαδή.

«Τα λέμε», μου είπε γλυκά.

«Εννοείται», είπα χαμογέλασα και χαμογέλασα διάπλατα.

Άνοιξα την πόρτα για να φύγει. Καθώς έμπαινε στο ασανσέρ, σούφρωσε τα χείλη της και μου πέταξε ένα φιλί από μακριά.

Και πάλι χαμογέλασα. Να ποιες είναι οι στιγμές που μπορούν να κάνουν έναν άνθρωπο χαρούμενο μέσα σε αυτή την πολυτάραχη ζωή!

Σ ε λ α τ ρ ε ύ ω

Είχε περάσει το Πάσχα. Είχε έρθει η μέρα για τα γενέθλια της Αποστολίας.

Ήμουν λίγο αγχωμένος, καθώς ήθελα τα σχέδια που είχα ετοιμάσει για την βραδιά να δουλέψουν τέλεια.

Είχα συνεννοηθεί με τα παιδιά πως το βράδυ, θα έπρεπε να την οδηγήσουν μέχρι την ταράτσα της πολυκατοικίας μου. Εκεί, εγώ είχα ετοιμάσει ένα υπέροχο δείπνο για δύο.

Όλα ξεκίνησαν το πρωί. Της έστειλα λουλούδια στο σπίτι. Ύστερα, της έστειλα ένα sms, όπου της έλεγα χρόνια πολλά.

Το βράδυ, όλα είχαν δουλέψει ρολόι. Τα παιδιά, την έφεραν μέχρι επάνω.

Μόλις την είδα, άρχισα να αγχώνομαι για το πόσο καλά θα συνεχίσει το σχέδιο. Αφού φιληθήκαμε, της είπα κι από κοντά χρόνια πολλά. Της χάιδεψα τα μαλλιά και ομολόγησα: «Είσαι πανέμορφη».

Μου χαμογέλασε αχνά.
«Ευχαριστώ», ανταπάντησε στην
φιλοφρόνησή μου.
Φορούσε μια λαμπερή μαύρη
τουαλέτα. Ήταν πραγματικά υπέροχη!

Ήταν περασμένες έντεκα κι εμείς,
βρισκόμασταν ακόμη στη ταράτσα.
Τρώγαμε, πίναμε κρασί και
κοιταζόμασταν βαθιά.

Κάναμε διάλογο για διάφορα θέματα.
Μιλούσαμε με γλυκόλογα, πίναμε ο
ένας το χέρι του άλλου τρυφερά.

Μόλις τελειώσαμε το φαγητό μας,
της ζήτησα να χορέψουμε.

«Μα, με τι μουσική;» απόρησε
εκείνη.

Τότε χτύπησα ρυθμικά παλαμάκια
δυο φορές. Ξάφνου, ένα πολύ ρομαντικό
ταγκό άρχισε να παίζει.

Η Αποστολία, γέλασε. «Πως;»
απόρησε ξανά.

Εγώ, κούνησα τους ώμους δήθεν
ανήξερος. Την έπιασα από την μέση.
Εκείνη από τους ώμους. Έγειρε πάνω
μου. Έγειρε, όπως εκείνη την ημέρα στο
μπαρ.

Στιγμές αργότερα, σήκωσε το κεφάλι της και με κοίταξε μέσα στα μάτια. Με κοίταξε ερευνητικά. Ασυναίσθητα, ξεστόμισε μια άγια λέξη! Μια λέξη που περίμενα να ακούσω καιρό. «Σ' αγαπάω!» μου είπε, κάνοντάς με να τρελαθώ από την χαρά μου.

Την κοιτούσα σοκαρισμένος. Ήθελα κάτι να πω, μα δεν έβγαιναν οι λέξεις από το στόμα. Λες και είχα χάσει τις φωνητικές μου χορδές. Λες κι έβλεπα κάποιο από εκείνα τα τραγικά όνειρα που θέλεις να επέμβεις, κάτι να πεις, μα δεν καταφέρνεις τίποτα.

Συνέχιζε να με κοιτάει. «Δεν ξέρω εάν αισθάνεσαι το ίδιο...» άρχισε να λέει.

Την διέκοψα. «Αν αισθάνομαι το ίδιο; Θα αστειεύεσαι, φυσικά. Όχι απλά σ' αγαπάω, πεθαίνω για σένα. Ζω για τη στιγμή που θα έρθεις και θα μου δώσεις ένα γλυκό φιλί. Ζω για την στιγμή που θα σε πάρω στην αγκαλιά μου. Ζω για την ημέρα που θα σε κάνω την πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου».

Ο χορός, συνεχιζόταν. Απλά εγώ, είχα αποφασίσει να κάνω μια παύση.

Όμως, μετά από λίγο συνέχισα. «Δεν σ' αγαπάω έτσι απλά, Αποστολία. Σε λατρεύω».

Ολοκλήρωσα τα λόγια μου και την είδα δακρυσμένη. Δεν μίλησε κανείς. Απλά ακούμπησε και πάλι το κεφάλι της στον θώρακά μου.

Θεέ μου! Η κοπέλα των ονείρων μου, μου είπε πως με αγαπάει!

Μερικές ώρες αργότερα, η Αποστολία είχε φύγει. Εγώ, ακόμη στην ταράτσα, εξιστορούσα στα παιδιά το υπέροχο βράδυ που πέρασα.

«Δηλαδή αισθάνεται το ίδιο, ε;» έκανε ο Πέτρος.

«Τέλεια!» συμπλήρωσε ο Γιώργος.

«Τέλεια δεν θα πείτε τίποτα. Μιλάμε πως πλέω σε πελάγη ευτυχίας... πλέω... πλέω στις μεγαλύτερες θάλασσες του κόσμου!»

Έκανα διάφορους συνειρμούς μέσα στο μυαλό μου.

Ήμουν πράγματι πολύ χαρούμενος. Όμως, φοβόμουν μήπως όλη αυτή η συσσωρευμένη χαρά, μεταμορφωθεί σε θλίψη.

Σκεφτόμουν κάτι τέτοια. Μα μετά επανερχόμουν στο τώρα. Ξεχνούσα το αύριο. Και ίσως, αυτό να ήταν ένα τραγικό μου λάθος...

Μέ ρ α τ η μ έ ρ α

Οι πανελλήνιες εξετάσεις, ήταν κοντά. Τουτέστιν, έπρεπε να διαβάσουμε ακόμη λίγες μέρες, ώστε να δώσουμε.

Είχα βάλει στόχο να περάσω αγγλική φιλολογία, αλλά φοβόμουν πως δεν θα τα κατάφερνα.

Διαβάζαμε όλοι πυρετωδώς αυτές τις ημέρες. Βρισκόμουν σπανίως με τα παιδιά, όχι όμως και με την Αποστολία. Με εκείνη, βρισκόμουν κάθε μέρα.

Ερχόταν από το σπίτι μου κάθε απόγευμα και με βοηθούσε με τα θεωρητικά μου μαθήματα. Βέβαια, εκείνη είχε επιλέξει την Τεχνολογική κατεύθυνση, μα ήξερε και καλή γραμματική της Αρχαίας και της Νεοελληνικής γλώσσας.

Οι γονείς μου, που την έβλεπαν, είχαν να λένε για την ομορφιά της και τον άψογο χαρακτήρα της. Συμφωνούσα απόλυτα μαζί τους!

Τις περισσότερες ημέρες, κανένας δεν πήγαινε στο σχολείο. Ή αν πήγαινε,

το έκανε για να μην πάρει απουσίες, τις οποίες πιθανότατα θα χρειαστεί μέσα στις επόμενες ημέρες.

Μία από τις λίγες ημέρες που πήγαμε σχολείο, μου έμεινε κι αυτή αξέχαστη. Και αυτό διότι είχε γίνει κάτι πολύ πρωτότυπο.

Ας το πάρω από την αρχή. Λοιπόν, ήμασταν στο προαύλιο. Είχαμε γυμναστική κι ετοιμαζόμασταν να χωριστούμε σε ομάδες.

Μόλις το πράξαμε, ήμασταν έτοιμοι να ξεκινήσουμε τον αγώνα, όταν ξάφνου ακούστηκε μια φωνή: «Περιμένετε κι εμένα!»

Γυρίσαμε όλοι και είδαμε την Αποστολία να τρέχει προς τα πάνω μας.

Όλοι κοιτάχτηκαν απορημένοι. Εγώ, χαμογέλασα και την κοίταξα.

Συλλογιζόμουν το πόσο ερωτική είναι.

«Ας παίξει, να δούμε τι αξίζει», είπα στους υπόλοιπους.

Τους είδα όλους να κοιτάζονται.

Όλους εκτός του Θανάση που είχε καρφώσει το βλέμμα του επάνω μου.

Μετά από λίγο, ο Σωτήρης, είπε: «Ας παίξει».

«Yes!» έκανε εκείνη, υψώνοντας την παλάμη της προς τα εμένα, ώστε να προχωρήσουμε στη γνωστή χειρονομία ικανοποίησης: «κόλλα το»

Ξεκινήσαμε το παιχνίδι. Εγώ και η Αποστολία, παίζαμε φορ περιοχής και θα έπρεπε να συνεργαστούμε αρκετές φορές κατά την διάρκεια του παιχνιδιού.

Δυστυχώς, ήμασταν στην ίδια ομάδα με τον Θανάση, ο οποίος δεν μας έδινε ποτέ πάσα.

Η Αποστολία, κάθε φορά που έπαιρνε την μπάλα, προσπαθούσε να βρει εμένα. Δεν τα κατάφερνε και τόσο καλά. Μόνο μια φορά με βρήκε σωστά. Και αυτή η φορά, μετουσιώθηκε σε γκολ.

Πανηγυρίζαμε όλοι μαζί. Εγώ, αγκάλιασα την Αποστολία. Όλοι γίναμε ένα κουβάρι. Όλοι εκτός του Θανάση, που μας κοιτούσε. Ο Γιώργος, με συγχαίρηκε για το εκπληκτικό μου τελείωμα και τότε όλοι πήγαμε να παραταχθούμε και πάλι στο χώρο του γηπέδου.

Η ομάδα, άρχισε να συνεργάζεται καλύτερα. Πολλές πάσες, ομαδικό πνεύμα, σωστά μαρκαρίσματα.

Πραγματικά, οι άλλοι δεν είχαν καμία απολύτως τύχη.

Έκανα πολλές συνεργασίες με την Αποστολία. Άρχισε να με βρίσκει πιο εύκολα. Κι εγώ την έβρισκα πολύ καλά – όταν την έβρισκα.

Προσπαθούσε να βάλει γκολ, αλλά δεν έμπαινε με τίποτα η μπάλα στο τέρμα.

Είχαν επίθεση οι άλλοι. Η άμυνα διώχνει πολύ ωραία. Η μπάλα στα πόδια μου. Άρχισα να προχωράω μαζί της. Σήκωσα το κεφάλι μου. Είδα την Αποστολία να μου ζητάει πολύ χαριτωμένα την μπάλα. Επίσης, είδα πως πίσω βρισκόταν μόλις ένας αμυντικός.

Προχώρησα λίγο ακόμη, τραβώντας έτσι πιο κοντά μου τον αμυντικό. Καθώς ερχόταν κατά πάνω μου, την κατάλληλη στιγμή, πάσαρα στην Αποστολία.

Είχε την μπάλα στα πόδια της. Προσπάθησε να την κοντρολάρει. Τα κατάφερε! Κοίταξε για λίγο προς το τέρμα και τότε, σούταρε δυνατά με το δεξί της πόδι.

Ο τερματοφύλακας της αντίπαλης ομάδος, ανήμπορος να αντιδράσει, είδε την μπάλα να καταλήγει προς το τέρμα.

«Γκολ!» άρχισα να φωνάζω σαν τρελός, εγώ και οι συμπαίκτες μου.

Έτρεξα προς την Αποστολία. Την αγκάλιασα και την φίλησα στο στόμα. Κοντά μας ήρθαν κι όλοι οι υπόλοιποι – εκτός του Θανάση και πάλι.

Συνέχιζα να φιλιέμαι με την Αποστολία. Είχα κλείσει τα μάτια. Παρόλα αυτά, νόμιζα πως η Αποστολία, γύρισε το βλέμμα της προς τον Θανάση.

Άνοιξα τα μάτια, αποτράβηξα απότομα το στόμα μου από το δικό της.

«Τι έγινε, μωρό μου;» απόρησε εκείνη.

Την κοίταξα για μερικές στιγμές ακόμα. «Τίποτα», της είπα. «Μπράβο για το γκολ!» την συγχάρηκα για το γκολ, το οποίο χαρακτηρίζεται ως η πεμπτουσία του ποδοσφαίρου.

Πήραμε και πάλι θέσεις μέσα στο γήπεδο. Παίξαμε λίγο ακόμη. Παίξαμε, μέχρι να χτυπήσει το κουδούνι.

Β α Θ ι ά π λ η γ ή

Ήταν κάμποσες μέρες, που δεν συναντιόμουν πολύ με την Αποστολία. Δεν ξέρω γιατί, αλλά είχαμε αποστασιοποιηθεί. Μιλούσαμε ελάχιστα, βγαίναμε ελάχιστα.

Είχαν τελειώσει οι εξετάσεις και τώρα πια το καλοκαίρι ήταν μπροστά μας. Ονειρευόμουν διάφορα μαζί της. Διακοπές, μπάνια, χαλάρωμα στις παραλίες.

Ήθελα πολύ να είμαι κοντά της. Και ιδιαίτερα εκείνη τη χρονική στιγμή, που είχαν τελειώσει οι υποχρεώσεις μας. Εκείνη, όμως, είχε πολλές ασχολίες. Ή τουλάχιστον έτσι υποστήριζε.

Δεν ξέρω γιατί, αλλά από ένα χρονικό διάστημα κι έπειτα, άρχισα να υποψιάζομαι πως μου λέει ψέματα. Ήξερα πως είναι καλή κοπέλα, μα είχαν μπει ψύλλοι στ' αυτιά μου.

Όσπου ήρθε η μέρα, που έστησα караούλι έξω από το σπίτι της, ώστε να μάθω που πηγαίνει.

Ακολουθούσα κάθε της βήμα. Είχα τρομερή αγωνία, για να δω που θα πάει. Την ακολουθούσα μανιασμένα. Δεν έχανα ούτε βήμα της.

Την είδα να μπαίνει σε μια πολυκατοικία. Χριστέ μου! Αυτή ήταν η πολυκατοικία του Θανάση.

Αγχώθηκα τρομερά. Δεν ήξερα πως στο καλό να αντιδράσω. Τελικά, αποφάσισα να περιμένω μπροστά στην είσοδο του οικοδομήματος, έτσι ώστε να την ξαφνιάσω.

Περίμενα κάμποσα λεπτά. Έβλεπα τον ουρανό που άρχισε να σκουραίνει. Έβλεπα αυτοκίνητα και ανθρώπους να πηγαινοέρχονται, μα η Αποστολία πουθενά.

Περίμενα λίγο ακόμα. *Θα κατέβει δεν μπορεί*, συλλογιζόμουν.

Ξάφνου, την είδα να ανοίγει την πόρτα. Δεν μπορούσα να πιστέψω αυτό που αντίκριζα. Αποχαυνωμένος, συνέχιζα να κοιτάω την Αποστολία... και τον Θανάση.

Ναι, τον Θανάση! Την κρατούσε αγκαλιά. Κάτι της έλεγε. Πιθανότατα γλυκόλογα. Γλυκόλογα σαν αυτά που της έλεγα εγώ.

Με είδαν κι εκείνοι εξίσου. Τα γέλια τους κόπηκαν μαχαίρι.

«Νι... Νίκο...» τραύλισε από την ταραχή της, η Αποστολία.

Δεν είπα και πολλά. Το μόνο που κατάφερα να ξεστομίσω ήταν:

«Συγγνώμη για την ενόχληση».

«Νίκο», ξαναείπε η Αποστολία, υποκρινόμενη την λυπημένη.

Ο Θανάσης με κοιτούσε, όπως πάντα, μοχθηρά.

Άρχισα να κάνω βήματα προς τα πίσω. «Μην σας απασχολώ. Συνεχίστε». Τότε, έκανα μεταβολή κι έφυγα από μπροστά τους.

Είχα φτάσει πλέον στο σπίτι μου. Έκανα βόλτες μέσα στο δωμάτιό μου. Με δάκρυα στα μάτια, θυμόμουν ότι είχα περάσει μαζί της και πονούσα ακόμη περισσότερο.

Γιατί μου το έκανε αυτό; Τι το μοναδικό έχει εκείνος που δεν το έχω εγώ; Αν δεν με ήθελε, γιατί μου εκμυστηρεύτηκε πως είναι ερωτευμένη μαζί μου;

Δεν μπορούσα να χωνέψω το οτιδήποτε από αυτή την σαθρή υπόθεση.

Το τηλέφωνό μου, χτυπούσε ασταμάτητα. Ήταν εκείνη. Ήταν αυτή που μου άνοιξε βαθιά πληγή μέσα στην καρδιά μου.

Αυτή η προδότρια!

Δεν το σήκωνα. Έβλεπα απλά πόσες φορές με είχε πάρει. Είχα μετρήσει γύρω στις δέκα. Μου είχε στείλει κι ένα μήνυμα που έλεγε πως πρέπει να συναντηθούμε αύριο.

Της απάντησα πως δεν επιθυμούσα την συνάντησή μας. Δεν απάντησε. Απόρησα λίγο, μα μετά βυθίστηκα ξανά στις σκέψεις μου.

Τότε, το τηλέφωνο χτύπησε. Έκανα πως δεν το ακούω. Το αγνόησα και γύρισα στον πόνο μου. Στον βαθύ μου πόνο. Στην βαθιά ψυχική πληγή μου. Στην πληγή που μου δημιούργησε το κορίτσι μου. Ή μάλλον, το πρώην κορίτσι μου.

Η α γ ά π η χ ά Θ η κ ε

Ήταν πρωί. Ήταν η ώρα που είχα ξυπνήσει. Ήμουν πολύ στενοχωρημένος και σε χάλια κατάσταση.

Πονούσε το κεφάλι μου, τα μάτια μου είχαν πρηστεί. Ευτυχώς που δεν είχαν καταλάβει τίποτα οι γονείς μου. Ευτυχώς που σήμερα δούλευαν.

Η πόρτα του σπιτιού χτύπησε. Ξαφνιαστήκα, μα μετά υποψιάστηκα ποιος ήταν. Ή καλύτερα ποια.

Πήγα κοντά στην πόρτα και είδα από το ματάκι. Πέτυχα διάνα! Απ' έξω, βρισκόταν η Αποστολία.

«Άνοιξε ρε Νίκο θέλω να μιλήσουμε», την άκουσα να λέει.

Εγώ, απτόητος συνέχιζα. Ήξερα, όμως πως σε λίγο θα υπέκυπτα και θα άνοιγα.

«Έλα άνοιξε. Πρέπει να μιλήσουμε». Συνέχιζε να βαράει δυνατά την πόρτα.

Για μια στιγμή αναστέναξα. Κοίταξα την ξύλινη πόρτα. Κράτησα το χερούλι. Ύστερα, το κατέβασα. Η πόρτα άνοιξε.

Αντίκρισα την Αποστολία. Την είδα να με κοιτάει σαστισμένη μέσα στα μάτια.

«Τι έπαθες; Γιατί είσαι έτσι;» απόρησε κι άπλωσε το χέρι της, ώστε να με χαϊδέψει.

Αιφνίδια, απομάκρυνα το χέρι της από επάνω μου. «Γιατί είμαι έτσι είπες;» Νεκρική σιγή.

«Νίκο, πρέπει να μιλήσουμε πολύ σοβαρά», είπε μετά από λίγο εκείνη. Και συνέχισε: «Δεν μπορούμε να ήμαστε άλλο μαζί. Όσο κι αν σε πληγώνει αυτό, θα πρέπει να σταματήσουμε εδώ».

Έβγαλα ένα γελάκι. «Ωραία, τίποτα άλλο καινούργιο;»

Η Αποστολία, με κοίταξε παραξενεμένη. Δεν περίμενε τέτοιου είδους απάντηση. Κούνησε το κεφάλι της και είπε στενοχωρημένη: «Μάλιστα. Απ' ότι φαίνεται σταματάμε εδώ».

Έκανε μερικά βήματα ώστε να φύγει.

Καθώς άρχισε να προχωράει προς τον διάδρομο, τα λόγια μου την έκοψαν: «Πάντως εγώ απορώ», άρχισα να λέω.

«Γιατί μου είπες πως είσαι ερωτευμένη μαζί μου, αφού θέλεις τον Θανάση;» συνέχισα και την είδα να γυρίσει κατ' ενώπιόν μου. «Μόνο αυτή την απορία έχω», ολοκλήρωσα.

«Δεν ξέρω. Πραγματικά δεν ξέρω. Δεν έχω ιδέα τι είναι αυτό που με κάνει να γυρνάω πάλι σ' αυτόν. Ίσως αργότερα να το μετανιώσω...» άρχισε να λέει.

«Άσε το αργότερα», την διέκοψα, καθώς πήγαινα όλο και πιο κοντά της. «Εγώ σε ρωτάω για το τώρα».

Είχα φτάσει δίπλα της. Την έπιασα από την μέση και την έφερα σε απόσταση αναπνοής από το στόμα μου.

«Άσε με», έκανε προσπαθώντας να απεγκλωβιστεί. «Νομίζω πως παραφέρεσαι», συνέχισε να μου λέει.

«Ευτυχώς χωρίζουμε τώρα που καλοκαίριασε. Φαντάζεσαι να έβλεπα τα μούτρα σου κάθε μέρα μέσα στην τάξη;» είπα πολύ ψυχρά.

«Άφησε με επιτέλους», είπε κι απεγκλωβίστηκε.

Όχι, όμως για πολύ. Την έπιασα από το μπράτσο και την ξαναέφερα στην

αγκαλιά μου. Τότε, την φίλησα πολύ παθιασμένα.

Αντιστεκόταν στην αρχή, μα τελικά παραδόθηκε. Για τα επόμενα δευτερόλεπτα, δεν έκανε καμία κίνηση για να με σταματήσει.

Φιλιόμασταν, μέχρι που σταμάτησα εγώ. Σταμάτησα ξαφνικά, βγάζοντάς την από την αγκαλιά μου πολύ απότομα. «Γεια σου Αποστολία», της είπα. «Μακάρι να βρεις την ευτυχία στη ζωή σου, γιατί εγώ δυστυχώς μόλις την έχασα».

Και με αυτά τα λόγια μπήκα και πάλι στο διαμέρισμά μου. Έκλεισα την πόρτα και την άκουσα που μπήκε στο ασανσέρ.

Μπαίνοντας στο δωμάτιό μου, άρχισα να σπάω ότι έβρισκα μπροστά μου. Άρχισα να κλαίω και να οδύρομαι.

Το ξέρω πως οι άνδρες δεν κλαίνε, μα άνθρωπος είσαι και λυγάζ. Δεν αντέχεις τόσο μεγάλο πόνο μέσα στην ψυχή σου.

Ειδικά όταν σε πνίγει το δίκιο. Ειδικά, όταν έχεις να κάνεις με μια τόσο μεγάλη απάτη. Την κυρία Αποστολία!

Είναι δυνατόν να μη λυγίσεις; Τι να
κάνουμε κυρία μου. Και οι άνδρες
κλαίνε!

Ε δ ώ σ τ η ν
ε π ό μ ε ν η μ έ ρ α

Η ζωή μου, ύστερα από τον χωρισμό μου με την Αποστολία, έγινε και πάλι μίζερη, άχρωμη. Πέρα από τους φίλους μου, και κάποιες στιγμές με την οικογένειά μου, δεν είχα τίποτα άλλο σημαντικό.

Άρχισα πάλι να την ονειρεύομαι. Άρχισα πάλι να την θυμάμαι. Άρχισα ξανά να σκέφτομαι τα όμορφα ματάκια της.

Το σχολείο είχε τελειώσει. Από την ημέρα που χωρίσαμε, δεν έχουμε ξαναμιλήσει ούτε για μισό λεπτό.

Έτυχε να την δω στο δρόμο, μαζί με τον Θανάση. Δεν τους μίλησα. Άλλαξα δρόμο. Εξάλλου, δεν ήθελα ακόμη περισσότερο πόνο.

Δεν είχα όρεξη για πολλά πράγματα. Εδώ που τα λέμε, δεν είχα και κάτι να κάνω τώρα πια. Τις περισσότερες ημέρες, καθόμουν μέσα κι έβλεπα

τηλεόραση. Έτρωγα πολύ κι άρχισα να πίνω ασύστολα.

Πολλές ήταν οι φορές που έβγαινα έξω, αγόραζα αλκοόλ και το έκρυβα μέσα στο δωμάτιό μου, ώστε να πιω όταν χρειαστεί.

Έπινα και έπινα και έπινα, μπας και την ξεχάσω. Μα πάλι μέσα στο μυαλό μου τριγύριζε.

Λίγους μήνες αργότερα, όταν βγήκαν τα αποτελέσματα και είδα πως είχα καταφέρει να μπω στην Αγγλική φιλοσοφία, χάρηκα. Επιτέλους χάρηκα μετά από αρκετό καιρό!

Μόνο που με τα μόρια που είχα, πήγαινα στη Θεσσαλονίκη. Κατ' αυτόν τον τρόπο, επιβάρυνα τους γονείς μου. Τους είπα πως θα ήταν καλύτερα να ξαναδώσω, μα εκείνη διαφώνησαν μαζί μου.

Έτσι, αφού μάζεψα τα πράγματά μου, έβγαλα εισιτήριο για το τραίνο και ήμουν έτοιμος να φύγω.

Στη σκηνή του αποχωρισμού, η μάνα μου λύγισε. Έκλαψε, με σταυροκόπησε, λέγοντάς μου: «Να πας στο καλό. Η παναγιά μαζί σου».

Κλασσική ελληνίδα μάνα!

Έμεινα αλύγιστος. Πραγματικά, δεν μπορούσα αυτό το μελό του αποχαιρετισμού. Το μισούσα αφάνταστα. Τους αγκάλιασα, τους χαιρέτησα, μα μέχρι εκεί.

Το ίδιο έκανα και με τους φίλους μου. Βέβαια, θα ήθελα να αποχαιρετίσω και την Αποστολία, μα βλέπεις δεν γίνεται.

Ναι, λοιπόν την αγαπάω. Πονάω, θλίβομαι, μα δεν πέφτω τόσο χαμηλά. Δεν θα την παρακαλέσω. Εξάλλου, έχουμε και μία αξιοπρέπεια σε τούτη την κοινωνία!

Ότι κι αν είχε γίνει, ευχόμουν να μπορούσα να την έβλεπα. Να αντίκριζα το πλατύ της χαμόγελο, τα υπέροχα χαρακτηριστικά της. Δεν μπορούσα να ξεκολλήσω. Είχα πάθει εξάρτιση από την Αποστολία. Κάτι που δεν περίμενα όταν χωρίζαμε. Έλεγα θα κάψω, θα σπάσω πράγματα, θα φωνάξω, μα δεν θα γυρίσω.

Τελικά, η επόμενη μέρα... αποδειχτηκε ακόμη δυσκολότερη από ότι είχα φανταστεί.

Τ Ο Φ Ο Υ Σ Τ Α Ν Ι

Η ζωή μου στη Θεσσαλονίκη, κυλούσε ομαλά. Έκανα παρέα με διάφορα παιδιά από την σχολή. Έβγαινα για καφέ μαζί τους, μιλούσαμε. Γενικά, ήταν καλά – δεν μπορώ να πω.

Που και που, κατέβαινα και στην Αθήνα, ώστε να δω την οικογένεια και τους φίλους μου.

Τα παιδιά, ήταν τυχερά! Πέρασαν και οι δύο σε σχολές της Αθήνας. Ο Πέτρος, πέρασε Θεολογία Αθηνών και ο Γιώργος, μπήκε στο Πολυτεχνείο.

Μάλιστα ο Γιώργος μου έλεγε πως οι καθηγητές ήταν λίγο αυταρχική. Εγώ, ευτυχώς δεν είχα τέτοια προβλήματα στην δικιά μου σχολή.

Πολλές κοπέλες μου την έπεφταν. Πολλές μου έλεγαν γλυκόλογα. Μου έκαναν τα γλυκά μάτια.

Έβγαινα συχνά ραντεβού με κορίτσια, όμως τίποτα δεν μετουσιωνόταν σε σχέση. Δεν ξέρω γιατί δεν μπορούσα να προχωρήσω παρακάτω

με τις κοπέλες που έβγαιναν. Μάλλον ξέρω αλλά...

Είναι πράγματι πολύ όμορφη η φοιτητική ζωή! Με το καλαμπούρι της, τις διακοπές της, τις βόλτες της. Όμως κάτι μου λείπει. Κάποιος μου λείπει. Ή μάλλον κάποια.

Ναι, είναι αλήθεια λοιπόν. Δεν έχω ακόμη ξεπεράσει την Αποστολία. Ακόμη την σκέφτομαι. Θα ήθελα πολύ να την συναντήσω έστω και τυχαία. Έκανα πολύ υπομονή, προσπαθώντας να την βγάλω από την θύμησή μου – μάταια όμως.

Κάτι έπρεπε να κάνω. Τι να κάνω; Πώς να αντιμετωπίσω κάτι τέτοιο; Μήπως να την πάρω τηλέφωνο; Να δω τι κάνει. Να της πω δυο γλυκόλογα, να ακούσω την φωνή της, και ύστερα θα το κλείσω. Το ορκίζομαι!

Ότι και να σκεφτόμουν, ποτέ δεν τόλμησα να την πάρω τηλέφωνο. Ποτέ δεν τόλμησα να την ψάξω. Ποτέ... Ναι, το ξέρω η δειλία μου δεν έχει όρια. Άλλα και τι να κάνω; Εξάλλου, έχουμε χωρίσει εδώ και αρκετούς μήνες – σχεδόν ένα χρόνο. Δεν γίνεται τώρα να

την αναζητήσω. Θα με βρίσει κιόλας στο
κάτω-κάτω.

Αχ! Τι μπορεί να κάνει μια γυναίκα
σε έναν άνδρα. Αχ! Τι μπορεί να
δημιουργήσει ένα φουστάνι!

Γ ρ ά ψ ε μ ο υ κ ά τ ι

Δεύτερο έτος στην Αγγλική φιλολογία.
Η αλήθεια είναι πως την εξεταστική του περασμένου έτους, είχα πολύ διάβασμα. Δεν σήκωνα κεφάλι. Είχα γράψει πολύ καλά και πέρασα με επιτυχία στο επόμενο έτος.

Οι βόλτες με τα παιδιά της σχολής συνεχίζονταν. Για παράδειγμα το βράδυ για το οποίο θα σας μιλήσω, είχαμε πάει για ποτό. Εγώ ένας συμφοιτητής μου, ο Σταύρος και δυο πολύ όμορφες συμφοιτήτριές μου. Η Μαρίνα και η Παναγιώτα.

Γελούσα και περνούσα πολύ καλά μαζί τους. Όμως και πάλι μου έλειπε η Αποστολία.

Είχαν περάσει περίπου δυο χρόνια από τον χωρισμό μας και την αποτρόπαια της πράξη.

«Λοιπόν. Το Πάσχα, δεν ξέρω τι λέτε εσείς, αλλά εγώ προτείνω να πάμε Λευκάδα», πρότεινε ο Σταύρος.

«Λευκάδα;» απόρησε η Παναγιώτα.
«Ναι».

«Και γιατί Λευκάδα και όχι Κέρκυρα, για παράδειγμα;» τελείωσε τους συλλογισμούς της.

«Γιατί πιστεύω πως όλοι μας έχουν πάει Κέρκυρα. Έτσι δεν είναι;» απάντησα εγώ.

Δεν μιλούσε κανείς. Απλά με κοιτούσαν, χωρίς να μιλούν.

Άρπαξα την ευκαιρία από τα μαλλιά: «Νομίζω πως δεν μιλάτε, επειδή συμφωνείτε μαζί μου».

Αρχίσαμε να γελάμε και να σκουντιόμαστε, σαν πεντάχρονα παιδάκια, που μόλις είχαν κερδίσει στις μπίλιες.

«Καλή ιδέα! Πρέπει να πάμε μια φορά και στην Λευκάδα», παρατήρησε η άλλη συμφοιτήτριά μου, η Μαρίνα.

Αίφνης, έγινε κάτι που ομολογώ πως δεν το περίμενα. Ένα μήνυμα, ήρθε στο κινητό μου.

Άνοιξα να δω ποιος ήταν. Μόλις είδα το όνομα, όλα σκοτεινίασαν γύρω μου.

Τα πόδια μου κόπηκαν, ο φάρυγγάς μου
στέγνωσε, η κοιλιά μου δέθηκε.

Ένοιωσα την καρδιά μου να σταματάει.
Είχα ιδρώσει. Δεν περίμενα να δω αυτό
το όνομα στην οθόνη του κινητού μου.

Φυσικά και καταλάβατε πως ήταν η
Αποστολία, η οποία μου είχε γράψει ένα
πολύ γλυκό μήνυμα:

Νίκο, ελπίζω να μην σε ενοχλώ. Απλά
είμαι στη Θεσσαλονίκη και έλεγα
μήπως ήθελες να βρεθούμε. Το ξέρω
ότι μπορεί ακόμα να είσαι θυμωμένος,
αλλά έχω ανάγκη να σε δω. Να πούμε
τα νέα μας, να θυμηθούμε τα
μαθητικά μας χρόνια. Εάν θελήσεις να
με δεις στείλε μου μήνυμα για το που
θέλεις να βρεθούμε.

Σε φιλώ.

Δεν έχασα στιγμή. Έτρεξα προς την
έξοδο του μπαρ. Δεν είπα τι συνέβη
στους άλλους, τους άφησα
απορημένους. Φυσικά και μετά θα τους

εξηγούσα τι συνέβαινε – όπως θα
εξηγούσα μέσω του κινητού μου
τηλεφώνου και στους φίλους μου στην
Αθήνα.

Βγήκα έξω και πληκτρολόγησα τους
δέκα αριθμούς του τηλεφώνου της. Δεν
χρειάστηκε να κοιτάξω ούτε στιγμή στο
ευρετήριο. Ακόμη το ήξερα απ' έξω.

Έβαλα το ακουστικό στο αυτί και
περίμενα να πιάσει γραμμή.

«Ναι», ακούστηκε από την άλλη
άκρη του τηλεφώνου.

Αγχώθηκα ακόμη περισσότερο.
Τώρα, εκτός από το στομάχι μου,
κόμπος υπήρχε και ανάμεσα στις
φωνητικές μου χορδές.

«Αποστολία;» έκανα δισταχτικά.

«Νίκο;» έκανε εκείνη φανερά
χαρούμενη.

Μιλήσαμε για μερικά λεπτά και
δώσαμε ραντεβού για αύριο σε μια
πασίγνωστη καφετερία της
συμπρωτεύουσας, η οποία στεγαζόταν
στην παραλιακή.

Αφού συνεννοηθήκαμε κλείσαμε το
τηλέφωνο. Ήταν η στιγμή που ένοιωσα
και πάλι πανευτυχής. Ναι, ένοιωσα

ευτυχία και πάλι ύστερα από πολύ
καιρό!

Πόσο, όμως μπορούσε να κρατήσει
κάτι τέτοιο;

Θ ε σ σ α λ ο ν ί κ η ,
Σ α β β α τ ό β ρ α δ ο ...
κ α ι Μ ά ρ τ η ς

Τέλη Μάρτη. Πλατεία Αριστοτέλους.
Όπως ήδη προανέφερα, ετούτη την
ημέρα είχα ραντεβού με την Αποστολία.
Θα την ξανάβλεπα ύστερα από περίπου
δύο χρόνια.

Προχωρούσα διστακτικά στην
απέραντη πλατεία. Κατηφόριζα προς την
θάλασσα κοιτώντας τα διάφορα μαγαζιά.
Κοιτώντας τους απλούς ανθρώπους που
περπατούσαν αμέριμνη.

Ξάφνου σκέφτηκα: Τι πάω να κάνω;
Πάλι μπλεξίματα θέλω; Κι αν θέλει
απλά να μιλήσουμε και τίποτα άλλο;
Εγώ τι θα κάνω; Θα μείνω και πάλι στις
σκέψεις μου;

Ζύγωνα στην καφετερία. Είναι
αλήθεια πως δεν έβλεπα μπροστά μου.
Γι' αυτό χτύπησα επάνω σε κάποιον
άσχετο περαστικό.

«Σιγά ρε βλάκα δεν βλέπεις;» μου είπε.

Σε άλλες εποχές θα του ανταπέδιδα τα...γαλλικά, αλλά τώρα είχα τα προβλήματά μου.

Στιγμές αργότερα έφτασα στον προορισμό μου. Είχε πολύ κόσμο. Το μαγαζί, ήταν ασφυκτικά γεμάτο. Την έψαχνα. Την έψαχνα με τα μάτια μου.

Καθώς τα μάτια μου στριφογύριζαν, είδα ένα χέρι να κάνει νόημα. Ήταν γυναικείο. Και απ' ότι πρόλαβα να δω, ήταν ξανθιάς κοπέλας. Νομίζω πως έκανε νόημα σε μένα.

Ήταν η Αποστολία! Μου κουνούσε το χέρι της, για να την δω.

Αφότου την αντιλήφθηκα, άρχισα να βαδίζω προς το τραπέζι που καθόταν.

Φιληθήκαμε σταυρωτά, αγκαλιαστήκαμε, ανταλλάξαμε φιλοφρονήσεις, καθήσαμε.

«Ακούω τα νέα σου», μου έκανε μελιστάλαχτα.

Σκυθρώπιασα και κατέβασα το κεφάλι μου. Άρχισα να της αφηγούμαι τις εμπειρίες από την Θεσσαλονίκη και από την σχολή μου. Της είπα για τους φίλους που είχα αποκτήσει εδώ.

Αφού τελείωσα την αφήγησή μου, της είπα: «Τώρα ακούω κι εγώ τα δικά σου νέα».

Τότε, κι εκείνη με την σειρά της σκυθρώπιασε. Άρχισε να μου εξιστορεί τις σπουδές της, επάνω στη λογιστική, στο Πανεπιστήμιο Μακεδονία. «Είναι δύσκολη σχολή, αλλά μου αρέσει πάρα πολύ», μου εξηγούσε.

Μου είπε πως χώρισε και πάλι με τον Θανάση. «Αυτή η φορά, ήταν οριστική», μου είπε σαν να μου έδινε υπόσχεση.

Άρχισα αμέσως να κάνω χαιρέκακες σκέψεις για τον πρώην της. Πήρα το αριστερό της χέρι και το έσφιξα μέσα στις φούχτες των χεριών μου. «Για ότι χρειαστείς από εδώ και πέρα, θέλω να με παίρνεις τηλέφωνο», της είπα.

Δεν μιλούσε, απλά κοιτούσε. Φαινόταν να αδημονεί για την συνέχεια του λόγου μου.

Δεν της χάλασα το χατίρι. Συνέχισα το ίδιο στοργικά. «Θέλω να μου λες εάν περνάς καλά. Θέλω να μου λες για το ποιος σε ενοχλεί. Θέλω να μου λες τα πάντα. Θέλω να είσαι ευτυχισμένη. Μην διστάσεις. Ξέχνα το παρελθόν. Δημιούργησε νέες σελίδες στη ζωή

σου», ολοκλήρωσα κοιτώντας την μέσα στα μάτια.

Πήρε τα χέρι της μέσα από τα δικά μου. Άρχισε να χαϊδεύει το πρόσωπό μου. Τότε ξεστόμισε τα εξής:
«Συνεχίζεις να είσαι πολύ καλό παιδί. Παρόλο που σου έκανα κακό, εσύ συνεχίζεις να τρέφεις αισθήματα για μένα. Συνεχίζεις να νοιάζεσαι».

Χαμογέλασα αχνά. «Φαίνεται πολύ, ε;» ρώτησα.

«Ποιο;» απόρησε.

«Το ότι είμαι ακόμα ερωτευμένος μαζί σου».

Τότε πάγωσε. Με κοιτούσε σαν εξωγήινο. Πραγματικά, παραξενεύτηκα κι εγώ με το θάρρος μου.

Μόλις ξεκόλλησε το βλέμμα της από πάνω μου, χαμογέλασε. Με κοίταξε και πάλι.

Της ζήτησα συγγνώμη για τα απότομα λόγια μου.

Μου είπε πως δεν πειράζει.

Την ρώτησα γιατί χαμογελάει.

Μου απάντησε: «Από συνήθεια!»

Κλασική Αποστολία! Ο χαρακτήρας που με έκανε τρελό από έρωτα. Ο

χαρακτήρας που ακόμα με κάνει να
αισθάνομαι πολύ όμορφα.

Πά ν τ α
ε π ι σ τ ρ έ φ ε ι ς
ε δ ώ

Εδώ και μερικές ημέρες έβγαινα συνέχεια με την Αποστολία. Φιλικά πάντα. Κάναμε κομπλιμέντα, μιλούσαμε για το παρελθόν, ατενίζαμε το μέλλον.

Είχε φτάσει το Πάσχα και γι' αυτό πήρα το λεωφορείο, ώστε να κατέβω στην Αθήνα, για να δω τους φίλους και τους γονείς μου.

Ευτυχώς που θα ερχόταν μαζί μου και η Αποστολία. Ήθελε κι αυτή να δει τους δικούς της.

Όταν την ρώτησα για το αν έχει αποφασίσει να δει το Θανάση μου απάντησε: «Τέρμα ο Θανάσης. Δεν υπάρχει πια».

Τώρα που ξαναβρεθήκαμε αποφασίσαμε να κάνουμε πολύ παρέα. Θα καθόμασταν στην Αθήνα ολόκληρη την Μεγάλη εβδομάδα, θα βγαίναμε συνέχεια μαζί, θα περνούσαμε υπέροχα!

Μερικές ημέρες μετά στην Αθήνα, κάναμε την θεωρία – πράξη. Εγώ και η Αποστολία, κάναμε πολλά πράγματα μαζί.

Την κοίταζα ερωτικά. Μα δεν έκανα καμία κίνηση. Μου άρεσε και μόνο που την έβλεπα. Πολλές φορές καθόμουν δίπλα της και ανεπαίσθητα μύριζα τα μαλλιά της. Έκλεινα τα μάτια και απολάμβανα την υπέροχη οσμή των πυρόξανθων μαλλιών της.

Συχνά, έπιανε το μαλλί της κότσο ψηλά στο κεφάλι – το αγαπημένο της δέσιμο – κι έκανε πολλά νάζια. Νάζια που μου έκανε και δυο χρόνια πριν.

Πριν είπα πως μάλλον δεν με έβλεπε ερωτικά εκείνη την περίοδο. Μάλλον έκανα λάθος. Και αυτό το κατάλαβα από την παρακάτω σκηνή.

Είχε βραδιάσει πάνω από την πρωτεύουσα του Πολιτισμού! Είχαμε πάει μαζί με την Αποστολία να φάμε σε ένα κυριλέ εστιατόριο, μιας κι εκείνη την ημέρα, είχε τα γενέθλιά της.

Αφότου μιλήσαμε, φάγαμε, γελάσαμε, περάσαμε υπέροχα, αποφάσισα να την οδηγήσω σε ένα μέρος έκπληξη.

«Που θα πάμε;» με ρώτησε
χαμογελαστή.

«Θα δεις», αποκρίθηκα και την
έπιασα από το χέρι, οδηγώντας την προς
το μέρος – έκπληξη. Στο μέρος...

...που τα φτιάξαμε, στο μέρος που
την φίλησα για πρώτη φορά, στο μέρος
που ολοκλήρωσα τον έρωτά μου γι'
αυτήν.

Μόλις είδε το παραδεισένιο τοπίο,
ένα αθώο γελάκι βγήκε από το στόμα
της. Γύρισε με κοίταξε στα μάτια και
μου είπε: «Τελικά, είσαι απίστευτος!»

Και πάλι της έπιασα το χέρι, της
χαμογέλασα και της χάιδεψα τα
ολοστρόγγυλα μάγουλα.

Αναρίγησα, δεν έδωσα όμως
σημασία σ' αυτό το έντονο συναίσθημα.

Κάθισα κάτω. δεν έκανε το ίδιο.
Γύρισα την κοίταξα. «Δεν θα κάτσεις;»
την ρώτησα.

«Θα...θα λερώσω το φόρεμά μου»,
τραύλισε εκείνη.

«Έλα ρε Αποστολία. Απλά ακολούθη
την καρδιά σου», την συμβούλεψα.

Την είδα να χαλαρώνει και να είναι
έτοιμη να κάτσει δίπλα μου.
Προσπαθούσε να κάτσει, αλλά δεν την

βοήθαγαν και τα ψηλοτάκουνα που φορούσε.

Ανεπαίσθητα σήκωσα τα χέρια μου για να την βοηθήσω. Έπιασα την μέση της. Και πάλι αναρίγησα. Και πάλι το αγνόησα.

Για μερικά δεύτερα δεν μιλούσε κανένας από τους δύο. Σκεφτόμουν τι να κάνω. Να την αγκαλιάσω ή απλά να της μιλάω αφ' υψηλού λες και δεν τρέχει τίποτα;

Τελικά έκανα το πρώτο. Με κοίταξε κατάματα ξαφνιασμένη. Κατέβασα το κεφάλι. Τράβηξα το χέρι. Και πάλι γέλασε.

Της ζήτησα συγγνώμη.

«Ακολουθία την καρδιά σου», μου είπε γιομάτη αισθησιασμό.

Συνεχίσαμε να κοιταζόμαστε για μερικές στιγμές ακόμη.

Και πάλι μου χαμογέλασε. Μου πήρε το χέρι και το έβαλε πάλι γύρω από την περιφέρεια της μέσης της.

Αναρίγησα τρίτη φορά. Χριστέ μου, πόσο τρελό μπορεί να με κάνει μια γυναίκα!

Έγειρε στον ώμο μου. «Καθαρός ο ουρανός, ε; Αλλά κάνει λίγη ψύχρα», μονολόγησε.

Σαν τζέντλεμαν που είμαι, έβγαλα το σακάκι μου και της το φόρεσα πολύ απαλά – χωρίς να περάσω τα χέρια της μέσα από τα μανίκια.

Αφού της το φόρεσα, με ευχαρίστησε. Ύστερα, την ξαναέπιασα από την μέση κι εκείνη έγειρε και πάλι το κεφάλι της στον ώμο μου.

«Θυμάσαι...» άρχισα να της λέω, «που καθόμασταν κάτω από αυτό το δένδρο;»

«Οι ωραιότερες στιγμές της εφηβείας μου!» μου έκανε πολύ σοβαρά.

Και πάλι κοιταζόμασταν. Με περισσότερο αισθησιασμό αυτή τη φορά, με περισσότερη σοβαρότητα.

Μου χάιδευε τα μάγουλα. Το βλέμμα της, μαρτυρούσε τα αισθήματά της, την πίκρα που είχε περάσει, την ζεστή αγκαλιά που έψαχνε, αυτή που μάλλον θέλησε να βρει σε εμένα.

«Συγγνώμη για την στενοχώρια που σου δημιούργησα», πέταξε λυπημένα.

Εγώ, με την σειρά μου, χάιδευα τα μαλλιά της. «Ξέχασε τα όλα. Κοίτα το

μέλλον. Μην μένεις πίσω. Όποιος μένει πίσω δεν ζει το σήμερα», ολοκλήρωσα τις σοφιστικέ μου συμβουλές.

Αρχίσαμε να φιλιόμαστε πολύ έντονα. Άλλη μια φορά, έκλεισα τα μάτια. Απολάμβανα το κάθε κλάσμα του δευτερολέπτου που περνούσε.

Ενώσω φιλιόμασταν δάκρυα εμφανίστηκαν στις άκρες των οφθαλμών της. Δεν σταμάτησε να με φιλάει. Συνέχιζε με το ίδιο πάθος.

Τα δάκρυα, ενοχλούσαν και τα δικά μου μάγουλα – μα δεν με ένοιαζε. Με στενοχωρούσε, βέβαια αυτό, αλλά ήξερα πως ήταν δάκρυα χαράς.

Όταν μετά από λίγο σταματήσαμε το φιλί, σκούπισα τα δάκρυά της. «Να ξέρεις ότι ακόμα σ' αγαπάω», της εξομολογήθηκα.

Με κοίταξε αστραπιαία και ύστερα κατέβασε και πάλι το καστανό της βλέμμα.

«Θέλω να είμαστε και πάλι μαζί, όπως παλιά», συνέχισα απτόητος.

Έπεσε μέσα στην αγκαλιά μου. Με έσφιγγε πολύ. Ήμουν πολύ ενθουσιασμένος! Είλικρινά ποτέ μου δεν

πίστευα πως θα βρισκόμουν και πάλι μαζί της.

Αφότου βγήκε μέσα από την αγκάλη μου, μου είπε: «Δεν περίμενα πως ακόμα και σήμερα θα έχεις αισθήματα για μένα».

«Αστειεύεσαι;» έκανα χαμογελαστός. «Ποτέ δεν σταμάτησα να σε σκέφτομαι. Πάντα σε έβλεπα παντού. Στον ύπνο μου, στον ξύπνιο μου. Παντού!»

«Θέλω να είμαι μαζί σου», μου εκμυστηρεύτηκε και σήκωσε το βλέμμα της, ώστε να με κοιτάει. «Παντού!» έκανε και αρχίσαμε να γελάμε.

Στα επόμενα λεπτά τα γέλια, τα χάρδια και τα φιλιά έδιναν κι έπαιρναν. Της υποσχέθηκα πως ότι πρόβλημα θα προκύπτει από εδώ και πέρα, θα το αντιμετωπίζουμε μαζί.

«Θέλω να είσαι ευτυχισμένη».

«Κι εγώ θέλω να είσαι ευτυχισμένος».

«Από την στιγμή που είσαι εσύ, είμαι κι εγώ».

«Α, ρε Νίκο. Πόσο ηλίθια ήμουν».

Και με αυτά τα λόγια, αρχίσαμε και πάλι τα φιλιά.

Έλπιστα πως αυτή την φορά, θα
ήμασταν για πολύ καιρό μαζί. Έλπιστα
πως θα ήμασταν αχώριστη.

Τελικά, μάλλον βγήκα αληθινός...

Σ' α γ α π ώ α κ ό μ α

Είχαμε φτάσει περίπου τέλη Ιουνίου. Η σχέση μας πήγαινε φανταστικά! Περνούσαμε πολλές ώρες μαζί, στις καφετερίες αλλά και στο σπίτι που είχαμε νοικιάσει από κοινού.

Ναι, συζούσαμε! Επιτέλους συζούσαμε! Είχαμε ολοκληρώσει και την σχέση μας, αρκετές ημέρες πριν.

Πραγματικά, ήμασταν εξίσου χαρούμενοι και πολύ ερωτευμένοι.

Εκείνη την περίοδο, έκανα σκέψεις ακόμη και για γάμο – έστω πολιτικό. Αλλά δεν της είχα κάνει ακόμη πρόταση, διότι φοβόμουν μην τα τινάξω όλα στον αέρα. Άλλωστε, ήταν ακόμη πολύ νωρίς.

Από την στιγμή που την έχω κοντά μου, δεν θέλω τίποτα άλλο, σκεφτόμουν πολλές φορές.

Πράγματι, αυτός ήταν ο απώτερος σκοπός μου. Να την έχω δίπλα μου, έτσι ώστε να βάλει ένα τέλος στις μίζερες και πενιχρές μέρες του παρελθόντος,

αντικαθιστώντας αυτές με άλλες
ευτυχισμένες και λαμπρές.

Σχεδιάζαμε μέσα στο καλοκαίρι να
πάμε διακοπές σε κάποιο γραφικό νησί
του Αιγαίου πελάγους. Δεν είχαμε
ακόμη αποφασίσει σε ποιο.

Βλέπαμε σε καταλόγους τους
ελκυστικότερους – και φθηνότερους –
αιγαιοπελαγίτικους προορισμούς, μα και
πάλι δεν καταλήγαμε.

Πάντως, πέρα από το ταξίδι, αυτό
που συμφωνούσαμε ήταν πως
αγαπιόμασταν. Αγαπιόμασταν ακόμη.
Ίσως και εντονότερα από πριν. Για μας
ποιο πολύ απ' όλα αυτό είχε σημασία: η
αγάπη!

Όταν καθόμασταν στο μπαλκόνι του
σπιτιού μας και ρεμβάζαμε το ολόγιομο
καλοκαιρινό φεγγάρι,
αντιλαμβανόμασταν το πόσο σημαντική
ήμασταν ο ένας για τον άλλον.

«Δεν μπορώ να φανταστώ την ζωή
μου χωρίς εσένα ξανά», της έλεγα.

Μου χαμογελούσε και με φιλούσε
γλυκά. Με φιλούσε ενθουσιασμένη από
τα γλυκόλογά μου, από την αγάπη μου.

Ε μ ε ί ς ο ι δ υ ο

Και να που φτάσαμε στις καλοκαιρινές διακοπές! Και πιο συγκεκριμένα στην μαγευτική Φολέγανδρο. Ένα μικρό και ήσυχο αιγαιοπελαγίτικο νησάκι, το οποίο βρίσκεται ανάμεσα στη Σίκινο και τη Μύλο.

Ένα πραγματικά γραφικό νησάκι με λιγότερους από οκτακόσιους κατοίκους.

Οι άνθρωποι εκεί ήταν πολύ φιλόξενοι με εμάς τους τουρίστες. Στο ξενοδοχείο, στο δρόμο, όλοι μας φέρονταν λες και ήμασταν το βασιλικό ζεύγος.

Οι παραλίες της Φολεγάνδρου, μπορώ να πω πως ήταν ερημικές. Δεν κάνανε και πολύ-πολύ μπάνιο.

Πάντως, είναι ορεινό νησί με μεγάλες βουνοκορφές – υψηλότερη ο Άγιος Ελευθέριος.

Με την Αποστολία, αυτή την μία εβδομάδα, ήμασταν μέλι γάλα, όπως λένε. Τα πάντα γύρω μας έμοιαζαν πολύ ρομαντικά.

Και για να κάνω ακόμη
ρομαντικότερα – τα πάντα γύρω μας –
ένα βράδυ, την πήρα από το χέρι και την
οδήγησα σε μια κοντινή παραλία.

«Τι κάνουμε εδώ;» απόρησε μόλις
φτάσαμε.

«Βραδινό μπάνιο», αποκρίθηκα εγώ
χαμογελαστός.

Περπατούσαμε πάνω στην άμμο. Δεν
βλέπαμε τίποτα. Σκοτάδι. Πίσσα. Δεν
βλέπαμε πραγματικά ούτε τις μύτες μας.
Απλά προχωρούσαμε με βάση το
ένστικτό.

Ύστερα σταματήσαμε. Γιατί; Αφού
δεν βλέπουμε τίποτα.

Ξάφνου, γεύτηκα τα γλυκά χείλη της
κοπέλας μου. Θεέ μου, ήταν τόσο
όμορφο το φιλί της.

Αγκαλιασμένοι, συνεχίσαμε να
προχωράμε ανεπαίσθητα επάνω στην
αμμουδιά.

Με μια κίνηση, πέρασα τα χέρια μου
γύρω από τα πόδια της ρίχνοντάς την
κατ' αυτόν τον τρόπο στην αγκαλιά μου.

Εκείνη, τσίριζε από χαρά!

Προχωρούσαμε προς την θάλασσα.
Έτσι με τα ρούχα.

Πέσαμε μέσα στα νερά.

Ενόσω ήμουν μέσα στο νερό δεν άκουγα τίποτα. Παρά μόνο έναν μακρόσυρτο και μονότονο ήχο: το σκάσιμο του νερού.

Όταν έβγαλα έξω το κεφάλι μου, είδα την σιλουέτα της. Την πλησίασα. Την φίλησα και πάλι.

Έσκυψε στο αυτί μου και ψιθύρισε: «Σ' αγαπάω».

«Τι;» έκανα εγώ πως δεν ακούω.

«Σ' αγαπάω», είπε λίγο δυνατότερα

«Δεν σ' ακούω. Τι λες;» συνέχισα εγώ.

«Σ' αγαπάω», έκανε ακόμη πιο έντονα.

«Πιο δυνατά».

«Σ' αγαπάω».

«Δυνατά. Να το ακούσει όλο το νησί».

«Σ' ΑΓΑΠΑΩ», φώναξε με όλη της τη δύναμη.

«Κι εγώ Σ' αγαπάω!» φώναξα εξίσου δυνατά.

Φιληθήκαμε και πάλι κολασμένα.

«Είναι οι ωραιότερες διακοπές της ζωής μου», μου ομολόγησε, μερικές στιγμές αργότερα.

«Εμένα να δεις!» αποκρίθηκα γεμάτος χαρά, εξαιτίας των λόγων που ξεστόμιζε.

«Θέλω να ήμαστε για πάντα μαζί», συνέχισε. «Θέλω να ξυπνάω και να είσαι δίπλα μου. Θέλω να γεράσουμε μαζί, να μιλάμε γι' αυτές τις στιγμές που περνάμε τώρα και να είμαστε ακόμη αγαπημένοι».

«Εγώ πάλι θέλω να γίνεις η μητέρα των παιδιών μου», της ανταπάντησα – ομολογουμένως – αφοπλιστικά.

Με αγκάλιασε σφιχτά. Κατά βάση αυθόρμητα. Με αγκάλιαζε για αρκετές στιγμές ακόμα.

Όσπου σταμάτησε τις αγκαλιές κι άρχισε πάλι τα φιλά και τα νάζια της!

Όταν βγήκαμε έξω, ξαπλώσαμε επάνω στην άμμο. Κοιταχτήκαμε – τουλάχιστον προσπαθήσαμε. Άρχισε ο ένας να χαϊδεύει το πρόσωπο του άλλου.

Σήκωσε το κεφάλι της και με φίλησε.

Εγώ, αισθάνθηκα τα βρεγμένα μαλλιά της, γιομάτα άμμο. Της τα χάιδεψα.

Έπεσε πάνω μου με περίσσιο αισθησιασμό. Μου χάιδευε το στέρνο,

χαρίζοντάς μου και πάλι παθιάρικα
φιλιά.

Εκείνη τη στιγμή, την ρίχνω στην
άμμο και πέφτω από πάνω της. Αρχίζω
να της φιλάω το λαιμό.

Άρχισε να βαριανασαίνει. Άρχισε να
λαχανιάζει. Όσο περνούσαν τα δεύτερα,
κατέβαινα ακόμη περισσότερο. Ακόμη
περισσότερο και ακόμη λίγο, ώσπου
έφτασα στο στήθος της.

Της έβγαλα την μπλούζα.

Συνέχιζε να βαριανασαίνει.

Παύση.

Ανασηκώθηκα, έτσι ώστε να
αφαιρέσω από το σώμα μου την
καταβρεγμένη μπλούζα μου.

Έπεσα και πάλι από επάνω της. Της
κατέβασα το σουτιέν. Πλέον, ήταν
γυμνόστηθη!

Την φίλησα και πάλι στο στόμα.

Τώρα, είχα φτάσει στο ύψος του
αφαλού. Την φιλούσα και σε εκείνο το
σημείο και συνέχιζα την τρελή
κατηφόρα.

Αφού της έβγαλα το σορτσάκι και το
ερωτικό σλιπ, την ξαναφίλησα στο
στόμα.

Είχα βγάλει κι εγώ πλέον όλα τα
ρούχα που φορούσα.

Ήμασταν και οι δυο γυμνοί, στη
μέση μιας ερημικής και σκοτεινής
παραλίας.

Ένοιωσα ειλικρινά πολύ όμορφα
όταν ξεκινήσαμε την ερωτική πράξη.

Δεν μιλούσα. Απλά την κοιτούσα.

Έβγαζε πνιχτές κραυγές πάθους.

«Σ' αγαπάω πολύ», μου ψιθύριζε
κάθε λίγο. Ύστερα και πάλι με φιλούσε.

Είχαμε ιδρώσει. Η άμμος, κολλούσε
ευκολότερα στα γυμνά μας κορμιά.

Όμως, λίγη σημασία έχουν αυτά
μπροστά στον έρωτα.

Αφότου τελειώσαμε, ξαναντυθήκαμε
και κατευθυνθήκαμε προς το ξενοδοχείο.

Στον δρόμο, προχωρούσαμε
αγκαλιασμένοι και ευτυχισμένοι, όσο
ποτέ άλλοτε!

Ήταν πολύ όμορφη εκείνη η νύχτα!
Γεμάτη από αισθησιασμό,
αυθορμητισμό και άλλα ιδιαίτερα
συναισθήματα.

Α υ τ ό τ ο « ν α ι »

Δυο καλοκαίρια αργότερα, είχα αποφασίσει να κάνω μια τολμηρή πράξη.

Είχαμε τελειώσει και το τέταρτο έτος στις σχολές μας και είχαμε αποφασίσει να γυρίσουμε στην Αθήνα.

Μόλις λοιπόν γυρίσαμε στην πατρίδα, αρχίσαμε να ψάχνουμε για σπίτι, στο οποίο θα συζούσαμε.

Έλα, όμως, που ενόσω ψάχναμε για σπίτι, εγώ έπεισα τις κολλητές της να την ρωτήσουν πώς της φαίνεται η προοπτική του γάμου!

Το πείραμα, αποδείχθηκε θετικό. Αφού λοιπόν ήταν θετικό, ξεκίνησα να κινώ τις διαδικασίες για την πρόταση γάμου που της ετοίμαζα!

Πήγαμε σε ένα ωραίο...σουβλατζίδικο και αφού φάγαμε, την πήγα και πάλι στο μέρος όπου τα φτιάξαμε για πρώτη φορά.

Εκεί που μιλούσαμε, έπεσα στα γόνατα, έβγαλα από την τσέπη του

παντελονιού μου το δαχτυλίδι, με το οποίο θα της έκανα πρόταση γάμου.

Της μιλούσα για αρκετά λεπτά. Στο τέλος της είπα: «Ειλικρινά, είσαι τα πάντα για μένα. Γι' αυτό σε παρακαλώ παντρέψου με κι εγώ σου υπόσχομαι να σε κάνω πολύ ευτυχισμένη».

Ήταν φανερά συγκινημένη. Με κοιτούσε λες και δεν το πίστευε.

Έπεσε κι εκείνη στα γόνατα ενώπιόν μου. Άρχισε: «Από το λύκειο ήξερα το πόσο καλό παιδί ήσουν. Ήσουν ο μόνος που έτρεφε πραγματικά αισθήματα για μένα. Ήσουν εκείνος που τα φτιάξαμε, τα χαλάσαμε επεισοδιακά και όταν σε ξανασυνάντησα και σου ζήτησα συγγνώμη, εσύ απάντησε απλοϊκά: 'Δεν πειράζει. Απλά κοίτα το μέλλον'. Είσαι ο μόνος που με κάνει πραγματικά ευτυχισμένη και νομίζω πως θα συνεχίσεις να με κάνεις για πολλά χρόνια ακόμα», έκανε μια παύση, πήρε βαθιά ανάσα και συνέχισε: «Δέχομαι να γίνω γυναίκα σου και μητέρα των παιδιών σου!»

Τότε, πίσω από τους θάμνους έκαναν την εμφάνισή τους οι φίλοι μας με κεράκια. Άρχισαν να επευφημούν. Δεν

δώσαμε ιδιαίτερη σημασία, ήμασταν
απασχολημένοι με τα φιλιά μας.

Αχ, το «ναι» εκείνης της βραδιάς, με
έκανε τρισευτυχισμένο!

Λ ο ύ ν α π α ρ κ

Λίγους μήνες μετά, οι ετοιμασίες του γάμου είχαν πάρει φωτιά! Τρέχαμε και δεν φτάναμε, όπως λένε.

Εγώ, για το γαμπριάτικο κοστούμι, τα γαμπριάτικα παπούτσια και το όχημα που θα μας μετέφερε στην εκκλησία.

Εκείνη, για το νυφικό της, τις μπομπονιέρες, τα προσκλητήρια.

Κουμπάρο, είχαμε ορίσει μια μακρινή εξαδέλφη της Αποστολίας. Αν και θα ήθελα να με παντρέψουν οι φίλοι μου, είπα να της κάνω το χατίρι.

«Θα βαπτίσουν το παιδί μας!» με καθησύχαζε, όταν της παραπονιόμουν.

Με τα λόγια της αυτά, πράγματι καταπράυνε τις ανησυχίες μου.

Άλλωστε, μπορούσα να της πω όχι; και να το έκανα, πάλι με τα νάζια της, θα κατάφερνε να περάσει το δικό της.

Αδημονούσα για την στιγμή του γάμου. Για την στιγμή που θα ενωνόμασταν εις τον αιώνα των αιώνων.

Αμήν!

Πέρασαν αρκετοί μήνες από εκείνο το βράδυ της πρότασης γάμου, κι ακόμα

μου φαίνεται δύσκολο να πιστέψω πως θα παντρευτούμε.

Από εκείνη τη νυχτιά κι έπειτα, συνηθίζαμε να πηγαίνουμε συχνότερα στο...μέρος – στο μέρος που τα φτιάξαμε, τα ξαναφτιάξαμε και στο τέλος, αποφασίσαμε να παντρευτούμε.

Μπορώ, να πω πως ο ενθουσιασμός δεν είναι μόνο δικό μας. Ο ενθουσιασμός, πηγάζει και στους άμεσους συγγενείς και φίλους μας.

Για παράδειγμα, στη δική μου οικογένεια, έχουν καταχαρεί με το γεγονός της παντρείάς μου, αλλά είναι και πολύ ενθουσιασμένη με την κοπέλα που έχω δίπλα μου. Την θεωρούν ψυχικά αρτιμελή και ιδιαίτερα χαριτωμένη.

Τελικά, δεν είμαι ο μόνος που νομίζω κάτι τέτοιο. Γιατί πραγματικά αυτή η κοπέλα, μπορεί να σε κάνει να χαίρεσαι, χωρίς να ξέρεις γιατί. Είναι τόσο γλυκιά, όμορφη και αυθόρμητη, που γεμίζει την καρδιά σου με φώτα.

Φώτα...όλων των λογίων. Φώτα σαν εκείνα του λούνα παρκ!

Α γ ά π η β ο υ ρ κ ω μ έ ν η

Πιστεύετε στην αληθινή αγάπη; Εγώ, ναι. Πιστεύω ακράδαντα. Πιστεύω σε αυτήν γιατί είναι η μόνη που μπορεί να δώσει ουσιαστική χαρά σε έναν άνθρωπο. Να του δώσει πνοή. Να τον ζεστάνει, να τον γαληνέψει, να του προσφέρει ασφάλεια και θαλπωρή.

Τώρα φυσικά θα πείτε: «και ποιο είναι εκείνο το σημάδι που αποδεικνύει πως η σύντροφός σου σ' αγαπάει εξίσου αληθινά;»

Ένα θα πω. *Ακολούθα απλά την καρδιά σου. Το συναίσθημά σου.* Μπορεί να δικαιωθείς, μπορεί και να πέσεις κάτω με τα μούτρα. Και ξέρεις πόσο πονάει αυτό.

Πάντως εγώ με την Αποστολία, αισθάνομαι πως το αίσθημα της αγάπης είναι αμοιβαίο. Νοιώθουμε και οι δυο το ίδιο και αυτό φαίνεται από τις μέχρι τώρα εμπειρίες μας.

Μια βδομάδα πριν από το γάμο μας, καθόμασταν στο σπίτι. Είχαμε παραγγείλει απ' έξω. Καθόμασταν στο σαλόνι αγκαλίτσα, απολαμβάναμε την πίτσα μας και χαζεύαμε τηλεόραση.

Για άλλη μια φορά τα παιχνιδάκια, τα φιλιά, τα χάδια, οι αγκαλιές δεν έλειπαν. Η ευτυχία ήταν εμφανής. Η δυστυχία, μας είχε αποχαιρετήσει. Είχε εκλείψει από το σπιτικό μας.

«Είσαι καθόλου αγχωμένη;» την ρώτησα εγώ.

«Για τον γάμο;»

Κούνησα καταφατικά το κεφάλι μου, με μια δόση δισταγμού.

«Ε, όσο να' ναι ένα άγχος το έχω. Να είναι όλα τέλεια, να κυλήσουν όλα ομαλά και τέτοια», μου εξήγησε.

«Από την στιγμή που θα είσαι εσύ τέλεια, θα είναι όλα!» ξεστόμισα ένα ιδιαίτερο κομπλιμέντο.

Φάνηκε να της αρέσει. Με φίλησε.

«Δεν πάμε μέσα;» μου είπε όλο νόημα.

«Γιατί όχι;» απήντησα εγώ και την ανέβασα στην αγκαλιά μου.

Το επόμενο πρωί, ένας υπόκωφος ήχος έκανε την εμφάνισή του. Αυτός με σήκωσε από το κρεβάτι.

Ήταν το κινητό μου, το οποίο το είχα αφήσει στο σαλόνι.

Βαριεστημένος και αγουροξυπνημένος καθώς ήμουν, ανασηκώθηκα στο κρεβάτι. Είδα πως η Αποστολία, δεν ήταν δίπλα μου. Έτριψα τα μάτια μου και πήγα προς το σαλόνι.

«Αποστολία», φώναξα καθώς κατευθυνόμουν προς το κυριότερο δωμάτιο του σπιτιού. «Που πήγε;» απόρησα.

Πήρα το κινητό στα χέρια μου. Κοίταξα την κλήση. Ήταν ο πατέρας μου.

«Τι με θέλει πρωί-πρωί;» αναρωτήθηκα.

Άφησα το κινητό και πάλι επάνω στο τραπέζι του σαλονιού. Χασμουρήθηκα και πήγα προς την κουζίνα.

Ήθελα να φτιάξω έναν καφέ για να συνέλθω.

Όμως, στην κουζίνα μια έκπληξη με περίμενε!

Ανοιξα το ντουλάπι για να πάρω μια γυάλινη κούπα στα χέρια μου και στο

εσωτερικό του, βρήκα ένα χαρτί, το οποίο στην εξωτερική του όψη έλεγε:

ΓΙΑ ΤΟ ΝΙΚΟ

Απόρησα. Τι να ήταν άραγε αυτό το χαρτί. Το άνοιξα. Άρχισα να το διαβάζω.

Ξάφνου, η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει δυνατά, τα χέρια μου άρχισαν να τρέμουν, τα πόδια μου με κρατούσαν δε με κρατούσαν. Πως ήταν δυνατόν; Γιατί σε μένα; Γιατί;

Το γράμμα έλεγε αυτολεξεί:

Αγαπημένε μου Νίκο,

Το ξέρω πως σου φαίνεται παράξενο που σου γράφω, αλλά είναι για να σου πω κάτι πολύ σημαντικό.

Όλα αυτά τα χρόνια που ήμαστε μαζί, αισθάνομαι μεγάλη ευτυχία. Χαίρομαι που βρέθηκε ένας άνθρωπος να μου χαρίσει απλόχερα τόση αγάπη.

Όμως, δεν ξέρω γιατί – ίσως να ακούγεται παράξενο – αλλά πέρα από την ευτυχία, δεν μπορώ να αισθανθώ κάτι άλλο. Το ξέρω πως σου είπα «Σ' αγαπώ», το ξέρω πως σου είπα πως θέλω να είμαι για πάντα μαζί σου, όμως δεν μπορώ να πω ότι νοιώθω κάτι το ιδιαίτερο. Νόμιζα πως μου συνέβαιναν όλα αυτά.

Έπειτα, είναι και ο γάμος. Με κομπλάρει πολύ. Αγχώνομαι, κλαίω, τρέχω.

Είναι η δεύτερη φορά που σε πληγώνω τόσο έντονα, το γνωρίζω. Όμως, πρέπει να ακολουθήσω την καρδιά μου, όπως λες κι εσύ, να ξεχάσω το παρελθόν και να κοιτάξω το μέλλον. Ένα μέλλον μακριά σου.

Γι' αυτό σε φιλώ γλυκά κι εύχομαι να βρεις την αληθινή αγάπη που τόσο ποθείς. Εύχομαι να βρεις την γυναίκα που δεν θα σε πληγώσεις – όπως έκανα εγώ.

Να περνάς καλά,
Αποστολία.

Υ.Σ.: Συγχώρεσέ με, μα είναι για το
δικό σου καλό.

Μόλις τελείωσα την ανάγνωση, κάθισα
στην πιο κοντινή καρέκλα που βρήκα.
Είχα μείνει να κοιτάω το κενό.

Τσαλάκωσα το γράμμα και το πέταξα
κάτω. Άρχισα να κλαίω από τα νεύρα
μου. Άρχισα να σπάω πράγματα δικά
της, να σκίζω φωτογραφίες μας.

Είχα πάθει κρίση πανικού. Έπεσα
στο έδαφος τρεμάμενος. Κούρνιασα με
δάκρυα στα μάτια.

Όχι πάλι. Όχι πάλι τα ίδια. Δεν
άντεχα άλλο.

Από την κρίση μου, θα με έβγαζαν οι
φίλοι, λίγες ώρες αργότερα. Μόνο
εκείνοι μου στάθηκαν, μου στέκονται
και θα μου στέκονται – ελπίζω – για
πάντα.

Από την κρίση πανικού, μπορεί να με
έβγαλαν, αλλά δεν κατάφεραν να

αφαιρέσουν την μορφή της από το
μυαλό μου.

Τι να κάνω; Ακόμα όλα την
θυμίζουν!

Φύγε καρδιά
μου

Λίγες ημέρες αργότερα, ο πόνος ήταν ακόμη εμφανής. Και πώς να μην είναι; Όταν έχεις μια κοπέλα δίπλα σου και περιμένεις να σε παντρευτεί και σου υπόσχεται πως θα είναι για πάντα μαζί σου, τι να κάνεις; Να μην λυπηθείς;

Δεν περίμενα την ζωή μου να είναι και πάλι τόσο φειδωλή και άδεια. Νόμιζα πως αυτά είχαν περάσει και πως πλέον θα κατέφθανα στο σκοπό μου.

Τελικά, η ζωή δεν μας τα φέρνει όλα δεξιά. Κάποια πράγματα που για ορισμένους θεωρούνται δεδομένα, κάποιοι άλλοι μοχθούν για να τα αποκτήσουν.

Κάπως έτσι είμαι κι εγώ. Για να αποκτήσω την αληθινή αγάπη, πρέπει να μοχθήσω, να κινήσω γη και ουρανό. Και πρέπει να είμαι δυνατός.

Οπότε, πρέπει να ξεχάσω για άλλη μια φορά. Πρέπει να την αφήσω να φύγει από μέσα μου. Πρέπει να μάθω να ζω και χωρίς αυτήν.

Φύγε, λοιπόν, καρδιά μου τι
περιμένεις;
Απλά φύγε.

Έ κ λ α ι γ ε ς

Τέσσερα χρόνια αργότερα, ένα αναπάντεχο γεγονός είχε συμβεί. Αναρωτιέστε τι έγινε; Θα σας εξηγήσω αμέσως.

Ετούτη τη μέρα, θα γινόταν η συνάντηση παλαιών συμμαθητών, σε μια ταβερνούλα στην Πλάκα.

Εγώ και ο Γιώργος, ήμασταν αρκετά αγχωμένοι για αυτή την συνάντηση, διότι θα ενωνόμασταν και πάλι με τους παλιούς μας συμμαθητές. Με εκείνους που δέκα περίπου χρόνια πριν, είχαμε χωριστεί.

«Εγώ έχω διπλό άγχος, καθώς θα συναντήσω και την...» Δεν μου πήγαινε να ξεστομίσω το όνομά της. Καλά την είχα ξεχάσει.

Το βράδυ λοιπόν, πήγαμε σε εκείνη τη γραφική ταβερνούλα. Δεν είχαμε μαζευτεί όλοι. Έλειπαν δύο άτομα. Εκείνη, αλλά κι ο Θανάσης.

Είχα τρομερό άγχος. Κουνούσα σπασμωδικά το δεξί μου πόδι. Μιλούσα στους υπόλοιπους, αλλά ένιωθα το αίμα να μου έχει ανέβει στο κεφάλι.

Να' τη! Έκανε την εμφάνισή της.
Καθόμουν να την κοιτάω.

Είχαν σηκωθεί όλοι για να την
χαιρετήσουν. Εγώ, καθόμουν και την
έβλεπα.

Δίπλα της ο Θανάσης. Τι πρωτότυπο!

Αφού και οι δυο χαιρετήθηκαν με
όλους τους άλλους, ήρθαν πάνω από το
κεφάλι μου.

Τους κοίταξα ερευνητικά.

Με κοιτούσαν κι εκείνοι μέσα στα
μάτια.

Κοίταξα αστραπιαία τα χέρια τους.
φορούσαν και οι δύο βέρες. Στο
αριστερό!

Αναστέναξα και σηκώθηκα από την
καρέκλα μου. Την είδα να με κοιτάει
στοργικά μέσα στα μάτια.

Άπλωσα το χέρι μου για μια απλή
χειραψία μαζί της.

«Γεια σου Αποστολία», της είπα
χαμηλόφωνα.

Δεν ανταποκρίθηκε στην χειραψία
μου. Συνέχιζε να με κοιτάει.

Ασυναίσθητα, έπεσε επάνω μου. Με
αγκάλιασε σφιχτά, όπως τότε στο
«μέρος μας», όπως τότε στη
Φολέγανδρο.

Την αγκάλιασα κι εγώ. Της έτριβα την μέση.

Την άκουγα να κλαίει. Ακόμη πονούσα, όταν το έκανε αυτό.

«Μην κλαις», της είπα και γύρισα προς τον Θανάση, ο οποίος μας κοιτούσε στοργικά.

Παράξενο έτσι;

Μου φίλησε το λαιμό.

Εγώ, συνέχισα απτόητος: «Μην κλαις, έχουμε γίνει ρεζίλι στους υπόλοιπους».

Βγήκε από την αγκαλιά μου.

Σκούπισε τα δάκρυά της.

Ο Θανάσης, με χαιρέτησε με μια εγκάρδια χειραψία. «Συγγνώμη», έκανε απλά και οδηγήθηκε προς την καρέκλα που τον περίμενε υπομονετικά ώστε να καθίσει επάνω της.

Έκατσα και πάλι στη θέση μου. Τους κοιτούσα που αγκαλιάζονταν και θυμήθηκα τα χρόνια στο Λύκειο. Τα χρόνια που σημάδεψαν τη ζωή μου.

Τελικά, αν μια γυναίκα δεν σε θέλει, όσα χρόνια και να περάσουν, όσα καλά και να της κάνεις, δεν σε βλέπει ερωτικά.

Είναι περίτρανα αποδεδειγμένο.

Μέσα στη βραδιά, πολλές ήταν οι στιγμές που γυρνούσε και μου χαμογελούσε αχνά.

Ήμουν τρελός γι' αυτήν εδώ και μια δεκαετία περίπου. Αλλά εκείνη κολλημένοι εκεί, στον Θανάση. Σε εκείνον που της έχει κάνει τόσα – κι όμως τον αγαπάει ακόμα. Τι να πεις.

Στις επόμενες ώρες – χωρίς να καταλαβαίνω το γιατί – είχα τρομερό κέφι. Γελούσα, μιλούσα θυμόμουν μαζί με τους υπόλοιπους. Γενικά, περνούσα ωραία.

Εξιστορούσα αστείες στιγμές κι όλοι τις διασκέδαζαν. Όπως και η Αποστολία, η οποία με κοιτούσε με εκείνα τα όμορφα ματάκια της.

Ξέρετε κάτι; Αυτή η ιστορία μου δίδαξε πολλά. Αποκόμισα μόνο καλά γεγονότα τελικά. Και μάλλον αυτός ήταν ο λόγος που είχα τέτοιο κέφι εκείνη την βραδιά.

Δεν με πείραξε και τόσο η Αποστολία που ήταν με το Θανάση. Μου άρεσε που γυρνούσε και με κοιτούσε. Όπως γύρισε και με κοίταξε την πρώτη φορά που μπήκε μέσα στην τάξη.

Αχ, Όμορφες αναμνήσεις!

Κ λ ε ί ν ο ν τ α ς . . .

Κλείνοντας να ξεκαθαρίσω κάτι. Με την Αποστολία, συνεχίσαμε να βρισκόμαστε, αλλά σαν δυο πολύ καλοί φίλοι.

Είχαμε βάλει ένα στόχο. Ποτέ να μην ξεχνάει ο ένας τον άλλον.

Τώρα αν με ρωτάτε, εάν βρήκα την αληθινή αγάπη, η απάντησή μου θα είναι αρνητική εν μέρει.

Και λέω εν μέρει, διότι την αληθινή αγάπη μπορεί να μην την βρήκα, αλλά βρήκα μια αληθινή φιλία. Κάτι που είναι πολύ σημαντικό. Είναι σημαντικό να είσαι κολλητός με την πρώην σου, να σου λέει τα προβλήματά της, τις ανησυχίες, τους στοχασμούς της.

Για παράδειγμα, προχθές μου είπε: «Ετοιμαζόμαστε να παντρευτούμε».

Χάρηκα ειλικρινά πολύ. Φαινόταν πραγματικά ευτυχισμένη.

«Μάλλον είμαι έγκυος», μου αποκάλυψε σήμερα.

Και πάλι χάρηκα! «Κι εγώ νονός!» έκανα.

«Φυσικά!» μου είπε και φιληθήκαμε
σταυρωτά.

Τελικά θα ήμαστε για πάντα μαζί.
Μέχρι να μας χωρίσει ο θάνατος. Ή
τουλάχιστον έτσι ελπίζω.

ΤΕΛΟΣ